

Ani minulosť
nezůstane skrytá
navždy

Graham Masterton

POHŘBENÍ

HOST

POHŘBENÍ

Graham Masterton

Graham Masterton

POHŘBENÍ

Brno 2018

Buried

Copyright © Graham Masterton, 2016

Translation © Radka Klimičková, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-689-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-690-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-691-4 (Formát MobiPocket)

Na památku mého přítele Andrzeje Kuryłowicze
10. dubna 1954 — 21. března 2014
Opustil jsi nás prvního jarního dne.

Chan eil saoi air nach laigh leòn.

I hrdinu je možné zranit.

Irské přísloví

1

„Jdeš dovnitř, nebo ne, ty budižkničemu?“ zeptal se Declan.

Bylo ale zjevné, že se Christy nepohne ani o píd. Zůstal stát na prahu a černohnědou srst měl urousanou od deště. Declan ho ještě nikdy neviděl tak nervózního — pes měl oči dokořán a chvělo se mu chřípí. Chvillemi nakláněl hlavu ke straně a snažil nahlédnout dovnitř do chodby a do obývacího pokoje, jako by se uvnitř skrývalo něco děsivého.

„Declane, sakra, můžeš se přestat vybavovat se svým vořechem o počasí a jít mi pomoci s tím posraným krbem?“ zavolal Colm.

„Něco ti povím, Christy. Jseš pěkněj srab,“ oznámil zvířeti Declan. „Jestli chceš zůstat tady venku a moknout, tak pro mě za mě. Ale jestli dostaneš zápal plic a umřeš, tak si pak za mnou nechoď stěžovat.“

Nechal Christyho být a vešel do obývacího pokoje, kde Colm uvolnil ze zdi krb obložený hnědými kachlemi a právě se ho pomocí páčidla snažil vysunout ještě víc. Vzduch v malé místnosti byl prosycený prachem a na prknech na podlaze jim pod podrážkami křúpala suť.

„Ještě nikdy se takhle nechoval,“ poznamenal Declan. Popadl lopatu a vrazil ji do škvíry na druhé straně krbu. „Skoro jako by se něčeho bál, víš, jak to myslím? Možná je tady nějaký duch nebo tak.“

„Tak to by mě vůbec nepřekvapilo,“ odušil Colm a zuřivě kýval páčidlem ze strany na stranu. „Toho dědu, co mu to tu patřilo, našli mrtvýho pod schodama, teda to mi aspoň řekla ta

holka z realitky Sherry Fitzgerald. Přimotala se mu pod nohy kočka, tak to prej asi bylo. Zlomil si krk jak sirku a našli ho až za měsíc.“

Colm počítal, že jim renovace celého domu zabere aspoň dva týdny. Byla to malá nemovitost se dvěma ložnicemi na Millstream Row v Blarney a nacházela se v řadě jedenácti domků, které byly postaveny pro dělníky z Mahonyho textilní továrny někdy v šedesátých letech devatenáctého století.

Předchozí majitelé v domě bydleli od roku 1952, ale vytape-tovali tu jenom jednou za celý svůj život, dnes už zašlou hnědou tapetou s květinovými motivy. V roce 1964 přistavěli ze zadu ze dvora přízemní přístěnek, kam se vešla vana a poloautomatická pračka, ale to byl jejich jediný příspěvek k modernizaci.

Po smrti starého ovdovělého majitele dům koupil za sto dvacet tři tisíc eur jako své první bydlení mladý bezdětný pár.

Declan a Colm, funicí jako dva výstavní vepři, které ženou na trh, hrubou silou odsmykali obrubu krbu ven z domu do deště. Christy stále seděl za prahem, promočený na kost, a když ustoupil, aby oba muži mohli projít vchodovými dveřmi, zuřivě se oklepal.

„Ty jseš blázen, víš to?“ pokáral ho Declan poté, co s Colmem zvedli obrubu krbu a shodili ji s ohlušujícím rachotem do kovového kontejneru přistaveného v úzké ulici před domem. „Proč nejdeš dovnitř uschnout?“

Sehnul se a popadl Christyho za obojek, ale když se ho pokusil přetáhnout přes práh, napjal Christy nohy a zavrčel. Declan zatahal silněji, ale pes zahrabal na vlhkém chodníku nohama a zaštěkal; odmítal překročit práh.

„No koukni na něj,“ zazubil se Colm. „Vsadím se, že máš s tím duchem pravdu. Co myslíš, Christy? Vidiš tam ducha, hochu? Bububu!“

„Možná tam cítí něco, co se mu nelíbí, mrtvou kysu nebo tak něco,“ řekl Declan. „Většina lidí to neví, ale Kerry bígl má čich citlivější dokonce než bloodhound.“

„Jasně, ale no tak, Decu. Kolik má v sobě tenhle pes z Kerry bígla a kolik z něj je nějakej zatoulanej vořech, kterej hupsnul na jeho mámu, když se její majitel nekoukal?“

„Jen si dělej srandu, kámo,“ odvětil Declan, „ale tenhle pašák ucejtí, když si někdo uprdne až v Limericku, přísahám Bohu. Cítí, že se vaří dršťky, ještě než zapnu plyn.“

Ještě jednou zatahal Christyho za obojek, ale Christy zavřel a vycenil zuby. Declan se vzdal. „Tak jo, ať je po tvým. Stejně potřebuješ vykoupat.“

Declan a Colm se vrátili do domu. Nyní museli vytrhat všechna prkna v obývacím pokoji, protože je noví majitelé chtěli vyměnit za kartáčovaný viktoriánský dub.

Colm si zapálil cigaretu Johnnie Blue a třikrát zhluboka potáhl. Pak uštípl hořící konec a nedopalek si strčil za ucho. Popadl páčidlo a odtrhl jím soklovou lištu ode zdi dole pod oknem. Hodil si ji na rameno a vynesl ji ven do kontejneru. Declan se mezitím sehnul, popadl odhalený konec podlahového prkna a opakovaně za něj tahal, až uvolnil hřebíky z podlahového nosníku pod ním. Nadzvedl prkno a se zarachocním ho odhodil stranou.

Declan byl zvyklý na to, nacházet v takových starých domech pod podlahovými prkny stavební sutiny i kostry myši a krys. Jednou našel černou cínovou plechovku s pětaticeti librami Irského svobodného státu, zašlou foukací harmoniku a valentýnské přání „pro mou nejdražší Muirgeal“.

V tomto domě to ale vypadalo, jako by mezi podlahové nosníky někdo nacpal oblečení — pánský oblek, vínové dámské šaty, žluté dívčí propínací šatičky a růžovou dětskou noční

košilkou. Oblečení bylo tak vybledlé, až téměř postrádalo barvu, a pokrývala ho tlustá vrstva jemného šedého prachu, takže bylo těžké určit, jak dlouho už pod podlahou je.

Declan vytrhl další prkno a potom ještě jedno — hřebíky se skřípěním protestovaly — a právě se chystal na další, když si všiml, že z rukávu zeleného pánského obleku vyčuhuje ruka.

Dlouho na ni zíral a měl pocit, jako by se mu kůže na hlavě smršťovala. Vyzáblá ruka vypadala jako obalená tenkým papírem a byla téměř dokonale plochá, ale Declan poznal, že se jedná o skutečnou lidskou končetinu. Několik kloubů protrhlo vyschlou kůži a na prstech byly stále všechny nehty, jen léty nabraly jantarovou barvu.

Poklekl a podíval se zblízka, neměl ale odvahu se ruky dotknout. Místo toho se natáhl a jemně stiskl rukáv, z něhož trčela. Nebylo o tom pochyb: uvnitř byly dvě kosti.

„Panenko skákavá,“ zašeptal.

Rychle dýchal a srdce mu bušilo. Pustil rukáv a opatrně poplácal záda kabátu, jako by ho chtěl prošacovat. Pod látkou ucítil tvrdé, zahnuté kosti hrudního koše.

Posadil se na paty. *Svatá Maria, Matko Boží, jestli je v tomhle kabátě mumifikovanéj chlap, co je v těch ženských šatech? A v těch dětských?*

Stále vkleče se bokem přešoural k místu mezi dalšími dvěma podlahovými nosníky, kde ležely pomačkané dámské šaty s knoflíky na zádech. Na okamžik zaváhal, protože se mu nezdálo správné se dotknout ženy bez jejího souhlasu, i když byla už dlouho mrtvá. Potom se však natáhl a jemně zatlačil na její živůtek. Pod hrubou obarvenou bavlnou ucítil žebra, jaksi volnější, jako by odpadla od páteře.

Nebyla to jen hromada starého oblečení, byla to těla. Před lety je někdo musel položit obličejem dolů pod podlahu a poté

přes ně natlouct prkna. Declan stále ještě nevytrhl dost prken na to, aby viděl jejich ramena a hlavy, ale vypadalo to, jako by tam pod podlahou byla schovaná celá rodina — otec, matka, dcera a nemluvně.

Vstal a otřel si ruce o svou černou džínovou bundu. Colm se vrátil zvenku a znovu si zapálil cigaretu.

„Ježíši, tam ale leje,“ řekl s hlavou napůl zahalenou kouřem. Potom se podíval dolů do mezery mezi prkny a zamračil se. „Co tam sakra dělá všechno to starý oblečení?“

„Není to jenom oblečení, jsou to těla,“ hlesl Declan. „Muž a žena a dvě děcka, podle toho, co jsem viděl.“

„Děláš si prdel,“ zaváhal Colm, ale Declan ukázal na mužovu seschlou ruku. Colm se naklonil dopředu a zamžoural, jako by byl krátkozraký. „Kurva,“ řekl nakonec.

„Řek bych, že je někdo zavraždil,“ hlesl Declan.

Colm překročil mezeru, přidřepł si a prohlédł si viditelné části těl. „To nevíš jistě,“ namítl. „Mohli dostat chřipku nebo tak něco. Lidi dřív umírali jako mouchy na všechno možný. Nejmladší sestra mého tatky umřela na neštovice, když jí byly jenom tři.“

Vstal, narovnal se a kývl na těla. „Možná si jejich příbuzný nemohli dovolit pohřeb.“

„Ale jdi! I když si nemůžeš dovolit pohřeb, tak si nepohřbíš svoje nejbližší obličejem dolů pod prkna v podlaze.“

„Já ti nevím. Mýho strejdu Patricka pohřbili vleže na levém boku. Tak to bylo v jeho poslední vůli. Vážně. Říkal, že až vedle něj pochovaj tetu Saoirse, chce se na ni dívat.“

„Cože? To měl jako rentgenový vidění?“ zeptal se Declan. „On viděl skrz rakve?“

„Nebud blbej — dyť byl mrtvej, ne?“ opáčil Colm. „Prostě byl jenom romantik, jestli mi rozumíš.“

„Romantik? Spíš totálně pošahanej. Hele, pomoz mi vytrhat ty vosatní prkna.“

Declan a Colm spolu vytrhali všechna prkna podlahy v obývacím pokoji a vynesli je ven do kontejneru. Když skončili, zůstali stát a v tichu zírali na čtyři těla ležící mezi podlahovými nosníky. Venku přestalo pršet, zpoza mraků vykouklo stříbřité slunce a naplnilo obývací pokoj bezbarvým světlem jako na přesvícené fotografii.

Muž ležel nejdále od okna a levou ruku měl nataženou podél těla. Pravá byla zkroucená pod čelem. Vlasy měl plné prachu, ale stále hnědé a kudrnaté. Ženiny dlouhé rovné černé vlasy byly sepnuté jednoduchou hnědou sponou. Dívka měla také hnědé kudrnaté vlasy, rozdělené do dvou cúpků a zavázané stužkou. Nemluvněti trčel na hlavě jeden černý chomáč vlasů jako lepríkónovi.

„Chudáci,“ hlesl Declan.

S ohavným skřípěním vytrhli poslední dvě prkna. Místo mezi podlahovými nosníky pod nimi bylo vycpané změtí šedých chlupů, které jim zpočátku připadaly jako kabát nebo nějaká potrhaná deka. Colm vzal lopatu, do hromádky strčil a potom se ji pokusil vytáhnout. Když lopatu pozvedl, deka se roztrhla a jedna její polovina spadla s dutým zaduněním zpátky do podlahy. Colm okamžitě pustil i druhou půlku. Teď už mu bylo jasné, že to, co vyzvedl, nebyl kabát nebo deka, ale vysušená tělíčka dvou Glen teriérů.

„Vsadím se, že to jsou psi tý rodiny,“ prohlásil Declan. „Kristepane, ten, kdo tohle udělal, nenechal naživu vůbec nikoho, co? Dost se divím, že tam dole není i zlatá rybka.“

Dospělí měli husté vlasy natolik pokryté prachem, že nebylo hned patrné, co se jim přihodilo, ale Declan a Colm podle

nemluvně a dívky pochopili, jak rodina zemřela. Všichni byli zastřeleni jedinou ranou do týla, včetně psů.

Declan se pokřížoval. „Měl bys zavolat poldy,“ řekl Colmovi.

Colm přikývl a z kapsy košile vytáhl mobilní telefon. Oba po tom, co našli, dočista vystřízlivěli. Prachem pokrytá rodina jako by spala, jako postavy z nějaké pohádky. Declana překvapilo, že ho nevydělali ani nešokovali, jenom zarmoutili. Měl pocit, jako by je téměř znal, navzdory pravděpodobnosti, že byli pod podlahová prkna zatlučeni daleko dříve, než se narodil. Nepáchli — žádný zápach necítil —, ovšem Christy musel zachytit odér lidského rozkladu, i když byl desítky let starý, a proto do domu odmítal vkročit. Buď, anebo je opravdu senzibil a Colm měl s tím duchem pravdu. Nebo duchy, množné číslo.

Colm se dovolal na linku 112. „Přesně tak,“ říkal. „Millstream Row, Blarney. Přesně, hned za továrnou. Najdete to snadno, před domem stojí zelené kontejner na suť. Ne, na nic šahat nebudem. Ne. No, jestli jo, tak jim teď musí bejt aspoň sto deset let, takže asi nebudou. Ne. Díky moc.“

Jakmile domluvil, vyšli ven. Colm vytáhl krabičku cigaret a jednu z nich podal Declanovi. Zapálili si. Stáli vedle zeleného kontejneru a kouřili.

„Říkali ti policajti, jak dlouho jim to bude trvat?“ zeptal se Declan.

„Aspoň patnáct minut. Stanice na náměstí je teďka prázdná.“

„Cos jim to říkal o tom, že je někomu sto deset let?“

„Ten chlap na dispečinku se mě ptal, jestli je nějaká šance, že by ten pachatel, co je pod ty prkna strčil, pořád mohl číhat někde poblíž. Víš co, pro případ, že by nám dvěma hrozilo nějaký nebezpečí, protože jsme zjistili, co udělal.“

„Prokrista, a to se říká, že blbí jsou zločinci.“

„Ne, měl recht, já mu totiž neřek, jak starý ty těla jsou. My vlastně nevíme, jak jsou starý. Já mu jenom řek, že jsme našli nějaký lidi, který vypadaj, že je někdo zastřelil.“

„Tak to seš ještě třikrát blbější než on. Tydle lidi musel někdo zastřelit ještě dřív, než byly vynalezený pušky.“

Obvykle by oba muži dál žertovali, ale teď ztichli, kouřili a podupávali nohama, aby se udrželi v teple. Christy, který se celý třásl, zůstal stát u otevřených vchodových dveří a stále s nakloněnou hlavou nakukoval dovnitř, skoro jako by čekal, že uslyší, jak na něj někdo volá.

Po několika minutách se v zatáčce před textilní továrnou objevilo bílé policejní auto se zapnutým majáčkem. Hned za ním jelo druhé hlídkové auto a potom neoznačený modrý focus. Auta zastavila a ozval se sbor zabouchávání dveří.

„Hlavně aby nechtěli zveřejnit mou adresu,“ hlesl Colm. „Nechci, aby po mně šla ta prdelatá Blathnaid kvůli výživnému na děti.“

2

Detektivové Aislin O'Connellová a Gerry Barry seděli za svým stánkem na Bleším trhu matky Jonesové od té doby, co toho dne otevřel, a zatím vydělali šedesát sedm eur za prodej dvou k sobě se nehodících stolních lampiček, trojích koktejlových šatů, růžového šněrovacího korzetu a hromádky starých vydání časopisu *Ireland's Own*.

Už bylo čtvrt na čtyři odpoledne, ale po Dennym Quinnovi, mladém podezřelém, na kterého tu čekali, nebyla zatím ani stopa. Detektivka O'Connellová si mezitím nalakovala nehty na tyrkysovo a detektiv Barry si pětkrát odskočil na York Street zakouřit. Oba si začínali myslet, že se jejich informátor buď spletl, nebo je vodí za nos. V poslední době dostávali stále více falešných tipů, jako by se někdo záměrně snažil mrhat jejich časem.

O kousek výše stálo ve slepé uličce Little William Street zaparkované bílé policejní auto se dvěma uniformovanými policisty, tak aby nebylo v dohledu, a detektiv Barry s nimi byl ve spojení přes sluchátko v uchu a schovaný mikrofon. Zpočátku pravidelně udržovali kontakt, ale jak hodiny ubíhaly, slyšel od nich víceméně jen to, jak zívají a stěžují si, že se potřebují vymočit.

Detektiv Barry se podíval na hodinky. „Připadám si jako magor, když tady sedím. Vsadím se, že se ten chlap ani neukáže.“

Gerry Barry se svými blond vlasy vyčesanými nahoru ve stylu à la Tintin a nosem jako knoflík působil na detektiva téměř moc mladě. Detektivka O'Connellová nevypadala o moc

starší — byla to tmavovlasá dívka, malá, při těle, s hezkým srdcovitým obličejem a rty, které vypadaly jako červená mašle na narozeninovém dárku.

Právě kvůli jejich vzhledu si je komisařka Maguirová na tuto sledovací akci vybrala. Měli vypadat jako typičtí stánkaři na krytém bleším trhu — mladí a trochu hippie —, aby mohli pozorovat cíl a nevzbudit podezření, že jsou policisté, a mohli k podezřelému přistoupit, aniž by hned vycítil ohrožení. Pokud se tedy cíl vůbec objeví.

Detektivka O'Connellová roztáhla prsty a kochala se svými nehty. „Možná dodávka nepřišla,“ napadlo ji. „Nebo ji sebral někdo jiný.“

„Jistě, taková možnost tu je,“ připustil detektiv Barry. „Vím, že jsme celníkům řekli, ať se dívají jinam, ale jestli Billy Duffy věděl, že ty cigára přijdou a kdy, neříkej mi, že to nevěděla celá ta skupina pubertáků. Možná se k nim dostali Óglaigh na hÉireann¹, než je Quilty mohl vyzvednout. Třeba ho okradli.“

„Ale jdi, to by museli být padlí na hlavu,“ namítla detektivka O'Connellová. „Okrást Bobbyho Quiltyho, Ježíši! To je jako mu rovnou říct: ‚Promiň, kámo, mohl bys mě prosím střelit mezi oči?‘“

„Já ti nevím. Ten Brendan Ó Marcaigh, ten se, myslím, nebojí ničeho a nikoho. Jednou po něm šel pitbull a on ho čapl za ocas a vytloukl mu mozek z hlavy o pouliční lampu.“

„Kouzelné.“

Čekali další půlhodinu. Bleší trh se začínal plnit dalšími zákazníky, kteří se procházeli mezi sloupy natřenými na růžovo, zeleno a modro a prohlíželi si zboží ve stáncích. Detektiv Barry povytáhl obočí a podíval se na detektivku O'Connellovou, ale nemusel nic říkat. Oběma bylo jasné, že ačkoli si tito noví zákazníci prohlížejí vázy, panenky a staré desky Wolfe Tones

a okatě berou zboží do rukou, nikdo z nich si ve skutečnosti nehodlá nic koupit.

Několik vteřin po čtvrté hodině se ve sluchátku detektiva Barryho ozval hlas: „Quinn dorazil. Právě ho vysadili venku.“

O několik vteřin později vešel Denny Quinn z ulice na bleší trh a v rukou nesl dva nadité černé odpadkové pytle. Byl to mladík hubený jako tyčka, s bledým obličejem. Jeho čelo s rudými tečkami akné vypadalo jako postříkané. Od doby, kdy ho na policejní stanici fotografovali naposledy, si nechal zrzavé vlasy po stranách vyholit a na vrcholku hlavy mu tvořily hřebínek jako kohoutovi. V obou uších se mu blýskaly zlaté náušnice, kolem krku viselo několik zlatých řetězů a na ruce se leskl zlatý identifikační náramek. Na sobě měl červené tričko corkského sportovního klubu GAA, volné šedé tepláky a bílé tenisky Nike.

„Přichází náš drsňák,“ pronesl detektiv Barry.

„No konečně,“ vydechla detektivka O’Connelllová. „Billy Duffy nám taky mohl říct, kdy Quinn dorazí. Musel to přece vědět. Všichni ti lidi tady to vědí. Idiot.“

„Ale no tak, Billy Duffy neumí myslet a mluvit zároveň, to přece víš.“

Denny bez zaváhání dokličkoval mezi sloupy až ke konci trhu, kde byl prázdný výklenek se stolem a židlí z překližky. Černé pytle položil na zem, nohou je zastrčil pod stůl a potom se posadil a utřel si hřbetem ruky nos.

Téměř okamžitě se k němu začalo stahovat šest nebo sedm zákazníků, kteří se do té doby toulali po bleším trhu. Byli to různí lidé: žena ve středním věku s vlasy obarvenými na černo a v těsné zelené saténové halence, asi třicetiletý muž s hnědými vousy v šedém obleku z Marks & Spencer’s, starší muž s rozčuchanými bílými vlasy, červeným nosem a brýlemi

v tlustých obroučkách a dívka, která musela být ve školním věku, s dlouhými hnědými vlasy, černými očními stíny a v těsných černých legínách. Také mezi ně přišla žena stále oblečená v modré uniformě obchodu Dunnes a podsaditý muž v barvou pocákané džínové bundě, kterému chyběly přední zuby a vypadal jako polský zedník.

Žena ve středním věku Dennymu něco řekla a poté vytáhla peněženku a podala mu padesát eur v přeložených bankovkách. Denny se zaklonil, nacpal si peníze do kapes tepláků, sáhl do jednoho z černých pytlů a vytáhl dva žluté kartony, každý se stovkou cigaret. Když je posunul po stole, detektivka O'Connellová před sebe zvedla svůj iPhone a něco na něm ťukala, aby to vypadalo, že píše zprávu, ve skutečnosti však celou akci nahrávala na video.

Dívka s černým make-upem podala Dennymu dvacet pět eur — jednu zmuchlanou desetieurovou bankovku a zbytek v různých drobných. Dal jí jeden žlutý karton, který si strčila do batohu, ten si přehodila přes rameno a spěchala z blešího trhu pryč.

Detektiv Barry se naklonil k detektivce O'Connellové blíž. „Ještě jeden prodej a mělo by to stačit,“ řekl velice tiše a díval se přitom jiným směrem, aby Denny nezískal pocit, že se mluví o něm. „U soudu může říct, že jeden prodej byla laskavost. Možná by mu prošlo i nějaké vysvětlení dvou. Ale tři, to už je vzorec.“

Detektivka O'Connellová nic neřekla, ale dál mladého muže natáčela. Právě k němu přistoupil muž ve středních letech s hnědými vousy a podal mu něco, co vypadalo jako dvě stě eur ve dvacetieurových bankovkách.

„Ten chlap je mi povědomý,“ poznamenal detektiv Barry. „Myslím, že dělá pro realitku na Marlborough Street, jak se jen

jmenují, Callaghan Screws nebo tak nějak. Každopádně vypadá jako realitní makléř.“

Denny Quinn vytáhl čtyři žluté kartony a položil je na stůl. Detektivka O'Connellová se začala zvedat, ale detektiv Barry ji zarazil. „Počkej ještě vteřinku, Aislin. Počkej, až si je ten chlap vezme.“

Třicátník s hnědými vousy vytáhl složenou igelitovou tašku z Teska a otevřel ji. Jakmile vzal do ruky první karton, rozhodl detektiv Barry: „Tak jo, to stačí. Jdeme na to. Ale hodně opatrně.“ Do mikrofonu pronesl: „Sbalíme ho, jo?“

Oba vstali a pomalu se šourali k výklenku v zadní části většího trhu a předstírali, že si povídají. Když se přiblížili, Denny si jich nevšiml. Byl napůl otočený zády a právě obsluhoval postašního muže s bílými rozčuchanými vlasy a brýlemi s tlustými obroučkami.

Detektiv Barry si pod bundou sáhl na záda a šátral po poustech, která měl připevněná k opasku. „Tak jo, přesně jak jsme si to nazkoušeli,“ řekl detektivce O'Connellové, pokýval hlavou a usmál se, jako by zrovna vyprávěl nějaký vtíp, který mu včera večer někdo řekl. „Já ho chytím a nasadím mu pouta a ty mu, až budeme mířit ke dveřím, řekneš jeho práva. Musíme ho odsud rychle dostat, aby nikomu nedošlo, co se tu stalo, dokud nebudeme pryč.“

Detektivka O'Connellová se usmála. „Chápu, Gerry, neboj se.“

Byli už téměř u výklenku, kde se Denny hrabal v jednom z černých pytlů a vybíral další kartony cigaret. Realitní makléř s hnědými vousy ustoupil od stolku a snažil se nacpat poslední karton do nákupní tašky. Když se mu to podařilo, zvedl hlavu a zahlédl detektiva Barryho. Obličej se mu rozzářil poznáním.

„No vida, mrtví povstali!“ zazubil se. „Co tady děláte, detektive Barry? Pátráte po ukradených věcech, že jo?“

Denny se vmžiku otočil. Zahlédl detektivu Barryho a O'Connellovou, jak se k němu snaží dostat uličkou mezi stánky, a vyskočil, jako by seděl na pružině.

„Řekněte mi, detektive, povedlo se vám dostat toho chlapa, co bral ty zálohy na domy?“ zeptal se realitní makléř bezstarostně a stále se zubil. Detektiv Barry si ho nevsímal a vystartoval za Dennym, ale ten strčil realitního makléře do prsou, až se muž zakymácel a bokem narazil do vystavených knih, desek a kabelek z druhé ruky.

„Hej, co to sakra děláš?“ vykřikl, ale jen co znovu získal rovnováhu, detektiv Barry do něj strčil také, aby mu nestál v cestě, a tentokrát muž spadl dozadu na zem a srazil přitom ze stolu vázu a šestidílnou čajovou sadu. Zасыpaly ho střepy a fialové potpourri.

Denny se proplétal mezi pilíři a snažil se detektivu Barrymu bránit v pronásledování tím, že za sebou převrhával stará křesla a kopal do kartonových krabic, takže se náboženské figurky, popelníky a další cetky rozsypaly po celé podlaze. Od stánkařů se ozývaly výkřiky: „Hej! Co si myslíte, že děláte?“ ale nikdo z prodávajících nechápal, co se děje, ani se nepokusil prchajícího muže zastavit.

Místo toho, aby se hnala za Dennym, vrátila se detektivka O'Connellová přímo zpátky k východu do ulice a chystala se mu odříznout cestu. Když se blížil k východu, překotil Denny stojan ověšený kabáty a klobouky z druhé ruky a ty spadly na zem před detektiva Barryho. Denny se otočil a spatřil detektivku O'Connellovou, jak stojí mezi ním a cestou ven, ruce rozpřažené jako brankář.

Detektiv Barry přelézal hromadu spadlých kabátů. „Okamžitě se zastav!“ přikázal mu. „Jsi zatčen!“

Mladý muž se zastavil, zvedl obě ruce, ale zůstal stát se sklopenou hlavou, k detektivu Barrymu zády.

„Otoč se,“ přikázal mu detektiv Barry. „A ukaž mi ruce.“

„A jako proč?“ zeptal se mladík. „Nic jsem neudělal. Prodal jsem pár cigár kámošům, to je všechno.“

„Řekl jsem, otoč se a ukaž mi ruce.“

Denny se začal otáčet, ale když k němu detektiv Barry přistupoval s pozvednutými želízky, obrátil se mladík zpět k detektivce O'Conellové. Bez zaváhání ji popadl levou rukou za vlasy a pravou rukou jí přešel diagonálně přes obličej. Detektivka O'Conellová nejdřív nevěděla, co se stalo, ale potom jí z tváře vytryskla jasně červená krev z rány vedoucí od kraje levého oka až k bradě. Zalapala po dechu, zvedla ruku a krev jí zaplavila zápěstí a promáčela rukáv světle modré blůzy. Zavrólala a klesla na kolena.

Detektiv Barry se snažil Dennyho chytit za ruku, mladík se mu ale vyškubl a otevřenými dveřmi uprchl na ulici, než ho detektiv Barry stihl dohonit znovu.

Detektiv Barry si dřepel vedle detektivky O'Conellové a objal ji kolem ramen. Tiskla si ruku ke tváři a mezi prsty jí protékala krev, ale podařilo se jí mávnout druhou rukou a vyhrkla: „Jdi po něm Gerry, proboha!“

Dvě ženy vyběhly z blešího trhu do protější kavárny pro pomoc, a tak nechal detektiv Barry kolegyni na místě a vyběhl ven. Podíval se doleva nahoru po York Street, ale tam nebyla ani stopa po tom, že by Denny běžel směrem k Wellington Road. Každopádně ulice vedla prudce do kopce, takže by až nahoru nedoběhl. Určitě zabočil doprava a utekl po MacCurtain Street.

Detektiv Barry došel na roh a rozhlédl se doprava a doleva. Mezi chodci na MacCurtain Street zahlédl záblesk Dennyho červeného trička. Mladík sprintoval kolem Dan Lowery's Tavern směrem k Brian Boru Street. Tou doběhne k mostu Briana Borua přes řeku Lee, a pokud se mu podaří dorazit do centra města, než ho detektiv Barry chytí, snadno se tam ztratí v davu pátečních nakupujících a zmizí mu. Detektiv Barry vyrazil za ním a zavolal na dva policisty, kteří čekali v Little William Street.

„Quinn napadl detektivku O'Connellovou a utekl nám,“ ohlásil jim. „Utíká po MacCurtain Street a míří na východ.“

Uběhl jen pár metrů a zaslechl za sebou, jak se na hlídkovém policejním autě rozhoukala siréna. *Teď tě máme, Denny*, pomyslel si. Ve chvíli, kdy doběhl k na modro natřenému domu LaserPlex na konci Brian Boru Street, se zdálo, že se siréna nepřibližuje. Podíval se tím směrem a zjistil, že do York Street právě zabočilo hořčicově žluté volvo a zastavilo. Protože byla York Street jednosměrná a vedla do kopce, zjevně bránilo hlídkovému vozu sjet dolů a zabočit do MacCurtain Street.

Detektiv Barry se podíval před sebe a zahlédl Dennyho, jak přebíhá ulici na Saint Patrick's Quay směrem k mostu Briana Borua.

„Kde to vážně?“ zeptal se přes mikrofon. „Denny už přebíhá řeku. Nechci ho ztratit na autobusovém nádraží nebo v nákupním centru.“

„Nějaký idiot nám blokuje cestu a nechce se hnout. Mulliken mu šel říct, ať se pohne, ale vypadá to, že se nějak dohadují.“

„Ježíši. Zatkněte ho. Nebo ho odtlačte. A zjistěte, jestli máme nějaké lidi v tom obchoďáku, kteří by nám mohli pomoci. No tak, hoří to! Sami jste Dennyho viděli. Tričko Rebel County. Šedivé tepláky. Vlasy mu trčí jak kohoutovi.“

Přestože byla hustá doprava a na přechodu pro chodce svítila červená, seskočil detektiv Barry z chodníku a kličkoval po Saint Patrick's Quay. Zatroubil na něj autobus a dvě auta a jeden z řidičů na něj zakřičel: „Chceš se nechat zabít, ty magore?“

Denny už byl téměř uprostřed mostu, ale zpomalil, takže napůl běžel a napůl šel a zjevně nemohl popadnout dech. Detektiv Barry byl v lepší kondici než kdykoli předtím: pořád hrál gaelský fotbal za klub svatého Finbarra, kdykoli to šlo, a pravidelně chodil do RB Fitness Centra posilovat. I kdyby se hlídkové auto neobjevilo během dalších tří nebo čtyř minut, říkal si, že má obstojnou šanci Dennyho dohnat, než se mladík dostane na nádraží nebo do obchodního centra Merchant's Quay — a zadržet ho. A rozbít mu hlavu za to, že pořezal Aislin. Vždycky by se mohl odvolat na přiměřený zákrok, když se podezřelý bránil zatčení.

Denny se dostal za polovinu mostu, ale na nábřeží Merchant's Quay byl takový provoz, že zůstal stát na okraji chodníku a nemohl přejít. Detektiv Barry se musel vyhnout dvěma ženám s kočárky a ohromně obéznímu muži na elektrovozíku ověšeném nákupními taškami, ale byl si jistý, že už Dennyho má. Oči upíral dopředu, a tak si nevšiml stříbrošedého land roveru, který pomalu popojížděl po mostě a držel s ním krok, takže zpomaloval všechna auta jedoucí za ním.

Skoro po celé délce šedesát metrů širokého mostu oddělovaly auta a chodce ocelové zábradlí a masivní litinová konstrukce, která původně sloužila ke zvedání mostu, aby pod ním mohly proplouvat lodě. Když se detektiv Barry přiblížil ke vzdálenému konci mostu, kde konstrukce i zábradlí končily, motor land roveru najednou zařval. S hlasitým bouchnutím přední nápravy auto najelo na chodník, zabočilo ke straně, srazilo ho a přimáčklo ho k balustrádě mostu.

Detektiv Barry měl pocit, jako by hned za ním vybuchla bomba a roztrhala ho. Land rover mu rozdrtil nohy a rozťal mu pánev vedví. I při rychlosti osmi kilometrů v hodině do něj vůz narazil tak tvrdě, až mu protrhl břicho a jeho střeva se drala ven mezi modro-bílými litinovými sloupky a visela ve smyčkách nad řekou.

Byl tak omráčený, že necítil skoro nic, ale když land rover vycouval a zhoupł se zpátky na silnici, zasmušeně se chytil balustrády, aby se udržel vestoje. *Nesmím spadnout*, pomyslel si. *Když upadnu, určitě umřu*. Viděl řeku a budovy stojící podél ní, most svatého Patricka a modrou letní oblohu a mraky. Slyšel zvuky dopravy a křik nějaké ženy. *Co teď budu dělat?* pomyslel si. Pak ale zaslechl, jak na něj někdo mluví, a když se mu podařilo otočit hlavu, spatřil, že vedle něj stojí rudolící muž s šedými vlasy. Silně páchl zvětralým pivem.

„V klidu, chlapče,“ říkal mu, ale jeho hlas zněl podivně zastřené. „Budeš zase v pořádku, když se nebudeš hýbat. Někdo už volal sanitku. Ale nehýbej se.“

Obloha se ale najednou začala stmívat. „Je noc?“ zašeptal detektiv Barry. „Jsem vyřízený. Myslím, že si musím lehnout.“

Rudolící muž ho chytil pod pravou paží a pomohl mu se udržet na nohou. „Budeš zase v pořádku, jestli se nebudeš hýbat. Jsi zamotaný tady do toho zábradlí, víš? Když se pohneš, tak by ses mohl úplně rozrhat.“

Detektiv Barry zavřel oči. Nevěděl, jestli je mrtvý, nebo prostě spí, ale slyšel hlasy a auta, tak si říkal, že mrtvý být nemůže.

Většina hlasů zněla jakoby zdálky, ale potom zaslechl někoho, kdo mu mluvil přímo do ucha, takže ucítil jeho dech.

„Synu, jsem otec O’Flynn z kostela svatě Trojice.“

„Nenechte ho utéct, otče,“ řekl detektiv Barry a krev mu vytékala z obou koutků úst.

Cítil, jak se jeho čela dotýkají vlhké prsty. Slyšel, jak otec O'Flynn říká: „Kéž ti tímto pomazáním Pán ve své lásce a milosrdenství pomůže milostí Ducha svatého. Kéž tě Pán, který tě zbavuje hříchu, zachrání a pozvedne k sobě.“

Zaslechl sirény. Skvělé. Posily ho konečně dohnaly.

„Nenechte ho utéct,“ zopakoval. „Teď už je na druhé straně mostu. Denny Quinn. Tričko Rebel County. Nenechte ho utéct.“

3

Katie se právě probírala papíry, které potřebovala na schůzku s Policejním výborem Rady hrabství, když jí na pootevřené dveře rychle zaklepal detektiv O'Donovan a vešel dovnitř. Vypadal zadýchaně a zpoteně a zpod košile mu vylézalo růžové břicho.

„Právě volal strážník Brophy,“ oznámil jí. „Gerryho Barryho na mostě Briana Borua srazilo auto.“

„Ach Bože,“ řekla Katie a okamžitě upustila složku s papíry na stůl. „Je to vážné?“

„Brophy je pořád na místě činu,“ odvětil detektiv O'Donovan. „Říká, že ten řidič najel na chodník, narazil ho na zábradlí na okraji mostu a ujel. Už jsou tam záchranáři, ale nevypadá to dobře.“

„Tak jo, hned tam jedeme,“ řekla Katie. Přistoupila k věšáku a popadla své světle zelené lněné sako. „A co Aislin? Je taky raněná?“

„Nebyla s ním, pokud vím. Vypadá to, že se Denny Quinn snažil utéct a Gerry ho pronásledoval pěšky.“

„A proč za ním běžel? Měli jsme tam auto jako posilu, ne?“

„Nevím to úplně přesně. Brophy říkal něco, jako že jim někdo zablokoval cestu, ale podrobnosti neznám.“

„A co to auto, co ho srazilo?“

„Land rover. Má popis, ale nikdo si nezapsal poznávací značku.“

Katie spěchala chodbou a vtom ze dveří své kanceláře vyšel vrchní inspektor Denis MacCostagáin v košili s krátkými

rukávy a se šlemi na kalhotách. Vypadal jako vždycky — jako něčí ustaraný strýček.

„Á, Kathleen, jedete na Merchant's Quay, že? Michael Pearse tam už poslal posily a volal Billu Phinnerovi a technikům. Hrozná věc, něco takového. Hrozná. Můžeme se modlit, aby to Barry přežil.“

„Dám vám vědět,“ odvětila Katie.

Detektiv O'Donovan už stiskl tlačítko u výtahu a držel dveře otevřené. Sjeli do přízemí a v tichu vyšli na parkoviště. Ulice se stále mokře leskly, ale prudké ranní přeháňky už přešly; odpoledne bylo jasné a z jihozápadu foukal teplý váněk. Katie zaslechla smích dvou malých dětí, které běžely po ulici.

Když projížděli po Eglinton Street, řekla Katie: „Vsadím se, že to byl některý z těch Quiltyho grázlů, jestli to nebyl samotný Quilty. Už od začátku jsem říkala, že jestli se nám ho někdy má podařit zastavit, musíme sebrat jeho osobně.“

„Jistě, úplně s vámi souhlasím,“ odvětil detektiv O'Donovan. „Problém je ale v tom, sehnat na něj něco usvědčujícího. Nikdo z jeho prodejců proti němu svědčit nebude, že ne? Mají na výběr mezi tím, jestli si nechají ustřelit česky, nebo si vydělají šest stovek týdně. Víím, co bych si vybral já.“

Clontarf Street, vedoucí k mostu Briana Borua, byla jednosměrná ulice v opačném směru, ale byla uzavřená a Katie a O'Donovan se tak dostali na Merchant's Quay za tři minuty. V různých úhlech tam stálo zaparkovaných pět policejních hlídkových vozů, sanitka a hasičský Ford Ranger. Na chodníku se tísnili přihlížející a dále na nábřeží Katie zahlédla, jak kolem autobusového nádraží projíždí dodávka televize RTÉ.

Přešla silnici. Detektiv Barry ležel na nosítkách a u něj klečeli dva zdravotníci. Obličej měl schovaný za kyslíkovou

maskou a jeden ze zdravotníků mu držel infuzi. Dva policisté a jeden hasič mezi sebou drželi modrou igelitovou plachtu a schovávali ho před větrem a pohledy lidí. Plachta monotónně pleskala, jinak bylo téměř ticho.

„Komisařka Maguirová,“ představila se Katie, když jeden ze zdravotníků vstal. Byl to muž ve středním věku, s plochými trojúhelníkovými váčky pod očima, téměř průsvitnou pokožkou a velmi světlýma zelenýma očima. „Jakou má šanci?“

„Něco mezi nulou a žádnou, řekl bych,“ řekl zdravotník. „Utrpěl masivní poranění nohou a pánve a roztržení břicha. Udělali jsme, co se dalo, abychom mu střeva vrátili dovnitř a udrželi ho pohromadě, ale nevím, jak by to mohl přežít. Překvapilo mě, že je tu pořád s námi, abych byl upřímný. Táhle otec mu dal poslední pomazání, takže po této stránce je o něj postaráno.“

„Není při vědomí? Když na něj budu mluvit, uslyší mě?“

Zdravotník zavrtěl hlavou. „Dali jsme mu patnáct miligramů morfia, když ho hasiči vyřezávali ze zábradlí. Samozřejmě to po nějaké době vyprchá a v té době by s vámi mluvit mohl, ale to už bude pravděpodobně mrtvý.“

Katie se podívala k modro-bílé balustrádě. Tři sloupky byly uříznuté ve výši břicha a na okolních ulpěla rezavě červená krev. Dva hasiči právě balili hydraulické kleště značky Holmatro, které obvykle používali při vyprošťování mrtvých a zraněných obětí automobilových nehod.

„Odvezeme ho do Univerzitní nemocnice,“ oznámil zdravotník. „Už jsme jim dali vědět, že ho vezeme a v jakém je stavu, takže chirurgové jsou v pohotovosti. Nikdy nevíte. Vezli jsme několik lidí, co už klepali na nebeskou bránu, ale po pár týdnech odešli zdraví jako řípa.“

Katie se naklonila nad detektiva Barryho. Světlé vlasy měl splepené krví, ale i přes kyslíkovou masku se zdálo, že se usmívá.

Věděla, že silná dávka morfia lidem často přivodí příjemné sny, i když už umírají.

„Bůh ti žehnej, Gerry,“ řekla tiše a pokřížovala se.

Zdravotníci zvedli nosítka a odnesli detektiva Barryho do sanitky. V té chvíli ke Katie přistoupil strážník Brophy. Široká ramena měl těsně obepnutá žlutou reflexní vestou a k robustnímu dojmu přispívalo neandrtálské čelo a esovitý nos, jaký mívají boxeři. Přesto jeho tvář vypadala šedě a ztrhaně a Katie napadlo, že nemá daleko k slzám.

„Quilty ví o tom, co děláme, madam, o tom není pochyb,“ řekl jí. „Rozhodně má kolem lidí, kteří dohlízejí na jeho prodejce. Denny Quinn vzal roha, ale jakmile jsme s Mullikem vyrazili za ním, objevilo se dole na York Street auto a zatarasilo nám cestu.“

„A jak se Quinnovi povedlo utéct? Měl někoho, kdo hlídal?“

„To je samozřejmě možné, ale detektivka O’Connellová říkala, že jeden z Quinnových zákazníků detektiva Barryho poznal, když se Quinnovi chystali dát pouta, a celou akci prozradil. Snažila se Quinna zastavit, ale pořezal jí obličej nějakou čepeří a utekl. To je všechno, co nám stihla říct. Mulliken ji odvezl do nemocnice Mercy.“

„A co to auto, které vám zablokovalo cestu?“

„Bylo to volvo. Máme všechny údaje a Mulliken si zapsal jméno a adresu toho řidiče. Možná pracuje pro Quiltyho, nebo byl prostě jenom drzý.“

„Dobrá, strážníku, děkuju,“ řekla Katie. Přes most se k nim blížila dodávka technického oddělení, následovaná neoznačenou zelenou toyotou. Bill Phinner, vedoucí technik, vystoupil z toyoty a přešel přes most k nim. Byl to hubený muž s propadlými tvářemi a ostrým nosem a Katie vždycky připomínal

doktora Van Helsinga z *Draculy*; jako by věděl všechno o tom, jak chytit upíra, ale neustále ho to popuzovalo.

„Jak je detektivu Barrymu?“ zeptal se s pohledem upřeným na mezeru, již hasiči vyřezali v zábradlí.

„Špatně,“ řekla Katie. „Myslím, že to nepřežije.“

Bill Phinner se podíval na zem. Stopy pneumatik land roveru byly v místech, kde auto sjelo ze silnice a najelo na chodník, jasně viditelné.

„Kolik mu je?“

„Právě mu bylo pětadvacet. Jeden z mých nejbystřejších.“

„Vždycky jsou to ti nejlepší, vidíte?“

Přes silnici k nim mířili tři technici v bílých tykových oblecích vybavení fotoaparáty a kovovými kufříky s potřebami pro sběr vzorků.

„Tamhle jsou kousky nějakého plastu,“ řekla Katie. „Možná odpadly z toho auta, co ho srazilo.“

„Určitě je sebereme. Pokud ten vůz skutečně narazil do zábradlí, možná na sloupcích zůstaly stopy barvy. Jaký typ auta to byl? Víte to?“

„Land rover. Strážník Brophy má od svědků přesný popis. Nikdo si ale nepoznamenal poznávací značku.“

„To je škoda. Víte, kolik land roverů je v Irsku registrováno? Šest tisíc tři sta devadesát. Pokud se tedy od března neprodaly nějaké další.“

Přidal se k nim detektiv O'Donovan. Vyslechl už očitě svědky a mluvil i s hasičem, který měl na starosti vyproštění detektiva Barryho.

„Není debat o tom, že to bylo úmyslné, jestli mi rozumíte. Pět různých svědků řeklo, že ten land rover jel po mostě pomalíčku, jako by detektiva sledoval. Potom zrychlil a najel přímo do něj. Podle hasičů se nepokusil brzdit. Tři svědci říkají, že

ten land rover byl stříbrně šedý, dva tvrdí, že zlatavý. Jeden říká, že v něm seděli jen dva lidé, podle jiných byl určitě další i na zadním sedadle.“

„No, tak to je mimořádná shoda názorů,“ poznamenal Bill Phinner. „Obvykle přísahají, že to byl červený, zelený, modrý a bílý nissan, ford, opel sedan, kombi, který řídili tři černí číňané s pihami a zrzavými vlasy.“

„Měli ale v úmyslu ho zabít,“ řekla Katie. „To je to, co mi dělá starosti. Jde jenom o pašování cigaret, ale teď se to dostalo na úplně jinou úroveň.“

4

Katie dorazila do corkscké Univerzitní nemocnice a zjistila, že detektiv Barryho už odvezli na operační sál. Do druhé corkscké nemocnice Mercy Katie poslala detektivku Pádraigin Scanlanovou, aby si promluvila s detektivkou O'Connellovou o tom, co přesně se stalo, pro případ, že by si všimla nějakých důležitých detailů, ale kvůli šoku z pořezaného obličeje na ně zapomněla. Poslala také strážmistra Begleyho a detektiva Dooleyho na Bleší trh matky Jonesové, aby vyslechli všechny svědky, které tam najdou, a zkonfiskovali zbylé pašované cigarety Dennyho Quinna.

Detektiv O'Donovan se vrátil na Anglesea Street a měl se na záznamech z bezpečnostní kamery podívat na řidiče, který srazil detektiva Barryho a ujel, a zapojit se do hledání land roveru a Dennyho Quinna. Katie mu také řekla, aby se podíval na místo pobytu Bobbyho Quiltyho, ale aby ho neupozornil na to, že by mohl být podezřelý. I když detektiv Barryho úmyslně srazili, když dobíhal jednoho z Quiltyho prodejců, neměla ještě žádný důkaz o tom, že je za to zodpovědný Quilty, ať už přímo, nebo nepřímo, a nechtěla, aby si dával ještě větší pozor než dosud.

Katie byla připravená v nemocnici čekat tak dlouho, jak bude třeba, než chirurgové zachrání detektivu Barrymu život. Velice jí na něm záleželo — byl to jeden z pěti mladých detektivů, které se usilovně snažila získat. Někteří starší policisté jim říkali „Katiiny děti“ a dělali si legraci z toho, že nemají dost praktických zkušeností z ulice. Ale mladí detektivové nebyli

pouze energičtí a otevření novým názorům, byli také vysoce počítačově gramotní a už vyřešili několik vážných případů hackerství a on-line podvodů, včetně složitého pokusu o převedení více než dvou milionů eur z banky Permanent TSB.

Katie se posadila na běžovou pohovku v čekárně, naproti ženě s obarvenými zrzavými vlasy, která stále vydávala kňouravé zvuky jako kočka, která chce ven na zahradu, a smrkala do stále se zmenšující hromady papírových kapesníků.

„Jste v pořádku?“ zeptala se jí Katie. „Prosím, tady, vezměte si kapesníčky.“

Žena vděčně přijala malý balíček kapesníků, který jí Katie nabízela. „To moje dcera, Sháuna,“ řekla a popotáhla. „Dneska ráno se předávkovala a teď dělají, co můžou, aby ji zachránili. Čekám, co mi přijdou říct.“

„To je strašné,“ přikývla Katie. „Měla deprese?“

„Šikanovali ji, tím to je, a já jsem o tom pořádně nevěděla. Ve škole ji šikanovali, protože je vyšší než ostatní děvčata, a taky ji šikanovali na tom interwebu, nebo jak se tomu říká. Řezala se a tak vůbec, a jak to přede mnou dokázala skrýt, to netuším. Jaká matka nepozná, že se její vlastní dcera řeže do rukou a myslí na to, že se zabije?“

„Ale no tak, to nebyla vaše chyba,“ uklidňovala ji Katie. „Já jsem od policie a vím, že tohle se děje pořád dokola. Dívky v tomhle věku mají často pocit, že nejsou k ničemu a že jsou ošklivé, zvláště když si je jejich takzvaní kamarádi začnou dobírat.“

Žena zavrtěla hlavou a řekla: „Svatá Maria, Matko Boží, co budu dělat, když mi umře? Její otec umřel ani ne před dvěma lety a Sháuna byla jeho miláček. Když přijde do nebe a bude jí jenom patnáct, co si o mně manžel pomyslí?“

„Jak se jmenujete?“ zeptala se jí Katie.

„Brenda. Brenda Molonyová.“

„Dejte mi adresu, Brendo, a až se Sháuna uzdraví, vyberu jednoho detektiva, který se vám ozve a prověří její počítač. Budeme moct identifikovat ty, kdo ji šikanovali, a zastavit je.“

„Ale jenom jestli se z toho Sháuna dostane. Říkají, že spolykala celou lahvičku paracetamolu.“

„Uzdraví se, Brendo. Pomodlím se za ni ke svatému Benediktovi.“

Brendiny oči se zalily slzami. „Jste moc hodná, děkuju vám. Tady — vezměte si ty kapesníky.“

Katie se usmála a zavrtěla hlavou. „Nechte si je. Myslím, že je potřebujete víc než já.“

V tu chvíli vešla do čekárny zdravotní sestra a tiše řekla: „Paní Molonyová? Vaše dcera je teď při vědomí. Chtěla byste se za ní jít podívat?“

„Hodně štěstí,“ řekla Katie a Brenda následovala sestru odcházející z čekárny. Nemohla mluvit, ale udělala gesto, malé mávnutí, kterým vyjádřila své díky, zoufalství a obavy lépe, než by to zvládla slovy. Katie přesně věděla, jak se žena cítí.

Otevřela svůj notebook a začala se probírat čísly, která měla v úmyslu předložit Policejnímu výboru Rady hrabství. Soustředila se na ně tolik, že si ani nevšimla mladé ženy s krátkými blond vlasy, která vešla do čekárny a posadila se blízko vedle ní. Až ve chvíli, kdy ucítila její parfém, vzhledla od monitoru. Jen jedna žena, kterou znala, používala Miracle od Lancôme.

„Kyno.“ Usmála se a odložila notebook stranou. „Co tu děláš?“

Strážmistryně Ni Nuallánová od doby, kdy byla před pěti měsíci postřelená, zhubla téměř o dvanáct kilo a obličej měla stále pohublý. Pod očima se jí rýsovaly tmavé kruhy a lícni kosti byly výraznější, ale díky tomu vypadala ještě více jako víla

než předtím. Katie napadlo, že vypadá jako jedna z Aes Sidhe, kouzelných bytostí.

„Právě jsem byla na skenu a vyšetření u doktora Kashaniho,“ řekla. „Sestra mi řekla, že jsi tady. Prý je jeden detektiv vážně zraněný, ale nevěděla kdo.“

„Gerry Barry. Na mostu Briana Borua do něj najel land rover. Narazil ho na zábradlí.“

„Svatá Matko Boží. Bylo to úmyslné?“

„Jsme si tím skoro jistí. Modlím se, aby to přežil, ale doktoři mu moc naděje nedávají. Jeho rodina je na cestě sem z Tipu.“

„Máte tušení, kdo to byl?“

„S jistotou to říct nemůžu, ale nepřekvapilo by mě, kdyby s tím měl něco společného Bobby Quilty.“

„Quilty. Ten křivák. Přešel by i vlastní matku, kdyby si myslel, že má v peněžence několik eur.“

Katie chytila Kynu za ruku. Kynina zápěstí byla tenká jako hůlky, až jí na nich velké hodinky a nemocniční náramek visely. „Takže jsi v pořádku?“ zeptala se jí Katie. „Je mi moc líto, že jsem za tebou nemohla minulý týden zajít. Měla jsem toho nad hlavu s těmi dodávkami Irish Water, které někdo vypálil, a s tím Croninovým případem. Vypadalo to, jako by všichni zapalovali cokoli, co je naštvalo.“

„Ale ano, mně je skvěle. Doktor Kashani si dělal starosti, protože jsem měla nízký krevní cukr a špatně se mi dýchalo, ale říká, že žaludek už je téměř kompletně zahojený a nemusím si dělat starosti.“

„Nerozmyslela sis to?“ zeptala se jí Katie.

„Jestli se vrátím? Ne. Přemýšlela jsem nad tím, jak jsi chtěla, ale není to jenom moje tělo, které dostalo zásah.“ Poklepala si na čelo. „Je pryč. Všechna moje sebedůvěra. Bojím se, i když si jdu jenom ven nakoupit. Tuhle jsem čekala u pokladny

v Dunnes a všimla jsem si, jak se na mě jeden chlap dívá s přivřenými očima, víš, jak to myslím? Nemohla jsem přestat myslet na to, Ježíši, co když je to člen nějakého gangu, který mě poznal a chce mě zastřelit?“

„Můžu ti zařídit psychoterapii, Kyno. Určitě se přes to časem dostaneš.“

Kyna pokrčila rameny a usmála se. „Je tu spousta dalších komplikací, Katie. To, že jsem ztratila sebedůvěru, je jenom jedna z nich. Taky je tu to, co cítím k tobě. Bude mi líp, když budu přemýšlet, co se svým životem dál. Taky umím zpívat, víš?“

„To jsem nevěděla. Vážně?“

„Ano. Zpívala jsem ve Foggy Dew v Temple baru. Pořád mi říkali, že bych měla být profesionální zpěvačka. Jednou ti zazpívám. „Jedno podzimní ráno“, jenom pro tebe.“

„Myslím, že víš, jak moc mi budeš chybět, když odejdeš na pořád,“ povzdychla si Katie. „Kromě všeho ostatního neznám nikoho, kdo dovede z pachatelů tak dobře dostat příznání jako ty. Vždycky jsou do tebe tak zakoukaní, že příznají i přepadení banky, i kdyby to mělo být jen proto, aby na tebe udělali dojem.“

Odmlčela se. „Vrátíš se do Dublinu?“ zeptala se po chvíli.

Kyna pokývala hlavou. Katie rozuměla tomu, jak se Kyna cítí. Vypadala zastrašeně. Jestli se má někdy plně zotavit, fyzicky i psychicky, potřebuje útěchu své rodiny a zapomenout na chvíli na šedé chodníky Corku, kalné vody řeky Lee, pistole a muže, kteří jsou až příliš pohotoví je použít.

Kyna sklonila hlavu. Katie, která ji stále držela za ruce, se k ní naklonila a políbila ji na pěšinku ve vlasech.

V tu chvíli vešel do čekárny chirurg. Na hlavě měl ještě operační čapku a roušku a na nohách chirurgické pantofle. Stáhl

si čapku z hlavy a s vážným výrazem ve tváři k nim přistoupil. Oči měl otevřené dokořán a smutné jako bostonský teriér a Katie napadlo, jestli se s takovýma očima už narodil, nebo jestli se takovými staly v důsledku všeho toho neštěstí, jehož byl svědkem. Měl tmavou pleť a na tváři strniště vousů.

„Komisařka Maguirová?“ zeptal se a odkašlal si. Katie začala vstávat, ale poté si zase sedla. Věděla, že přijdou špatné zprávy a že celý den nejedla. Nechtěla omdlít.

Chirurg se posadil vedle ní. „Já jsem doktor Walid. Můj tým a já jsme dělali, co bylo v našich silách, abychom detektivu Barrymu zachránili život. Bohužel ale před pěti minutami zemřel. Trauma, které utrpěl, bylo příliš rozsáhlé na to, aby ho přežil.“

„Aha,“ přikývla Katie.

Rozhostilo se dlouhé ticho. „Je mi to líto,“ řekl doktor Walid. „Kdybyste za ním chtěla zajít, je zrovna na pooperačním pokoji. Víím, není to zrovna příhodný název vzhledem k okolnostem. Potom ho odvezou do márnice. Předpokládám, že budete chtít, aby jeho pozůstatky vyšetřil státní patolog.“

„Ano, to budu. Jeho rodina je na cestě sem a brzy by měli dorazit. Je ve stavu, aby ho mohli vidět?“

„Uděláme, co budeme moci, aby byl jeho vzhled přijatelný, samozřejmě.“

Jakmile doktor Walid odešel, otočila se Katie ke Kyně. „Počkám tady na Gerryho příbuzné. Budeš mít dneska později čas? Myslím, že budu potřebovat rameno, na kterém bych se mohla vybrečet, i když jsi jedním z důvodů, proč ho potřebuju.“

Kyna jemně vypletla prsty z Katiiných, vzala její obličej do dlaní a políbila ji na rty.

„Zavolej mi,“ řekla. „Víš, co se říká. Rameno, na kterém se můžeš vyplakat, je lepší než peníze, které najdeš v javoru.“

„Co to znamená?“

„Já nevím, Katie. Vlastně nevím. Začínám si říkat, jestli vůbec vím, co cokoli znamená.“

5

Katie se vrátila do Anglesea Street téměř až v půl desáté. V šest hodin dorazili do nemocnice z Tipperary matka detektiva Barryho a jeho dva bratři a Katie se jim snažila tak jemně, jak dovedla, vysvětlit, jak zemřel a že v důsledku šoku příliš netrpěl.

Jeho matka nebyla schopná slova. Jen kroutila kapesníkem v rukou a zírala na Katie, jako by ji prosila, aby to všechno byla lež a její drahý syn nebyl mrtvý, ale jen spal. Jeho starší bratr stál za matkou, ruku položenou na jejím rameni, a slzy mu volně stékaly po tváři a kapaly jí do vlasů.

Katie pověsila sako na věšák a posadila se ke stolu. Byla tak vyčerpaná, že už se téměř rozhodla zůstat přes noc na stanici a zavolat svým novým sousedům, Tierneyovým, aby za ni nakrmili jejího irského setra Barneyho. Neměla už hlad, ale bylo jí jasné, že musí něco sníst, takže se rozhodla, že si zajde do kantýny a zjistí, jestli by se tam pro ni nenašla miska čockové polévky a šunkový sendvič.

Procházela složkami, které jí nechali na stole, a chystala se je pročíst, když se mezi dveřmi objevil inspektor O'Rourke s tabletem v ruce. Byl to malý podsaditý muž s červenými tvářemi a rukávy košile měl vyhrnuté až k bicepsům, jako by byl připravený na to, poprat se s kýmkoli, kdo ho popudí.

„Francisi, vy jste pořád tady?“ zeptala se Katie. „Myslela jsem, že zítra vstáváte brzy a jedete do Kinsale.“

„Ano, madam. Ale něco se tu objevilo a já si říkal, že na vás počkám, abych vám o tom mohl říct. Víte, nechtěl jsem vás rušit v nemocnici.“

„Za to vám děkuju,“ přikývla Katie. „Přijela Gerryho rodina a nebyla to ta nejveselejší sešlost, jak si dovedete představit. Takže co se stalo?“

„Udržujeme to v tajnosti, protože si myslíme, že by to mohlo mít politické důsledky, jestli mi rozumíte.“

„Pokračujte.“

„Dneska ráno nějací dva chlapi renovovali domek hned za blarneyskou textilkou, a když vytrhali podlahová prkna v obývacím pokoji, našli ostatky celé rodiny — otce, matky, dvou dětí, a dokonce i dvou psů. Nezemřeli nikdy v poslední době. Byli prakticky mumifikovaní.“

„Panenko Maria. Víme, jak zemřeli?“

„Všichni byli zabiti jedním výstřelem do týla. Všichni — i nemluvně a dva psi. Proto si myslíme, že to mohlo být politicky motivované. Mohla to být práce nějakého gangu, ale podle mě je to nepravděpodobné, vzhledem k tomu, že zabili celou rodinu.“

„Koho jste tam poslal?“

„Dvě z vašich dětí, Markeyho a Ó Doibhilina. Vyslýchali ty dva chlapy, kteří ostatky našli, a všechny sousedy a zajistili ten domek. Technici tam pojedou zítra hned ráno, ale myslím, že není třeba nijak spěchat. Ó Doibhilin mi poslal několik fotek a podle stylu oblečení obětí a podle toho, jak jsou vysušení, bych řekl, že pod tou podlahou leží už dobrých padesát let, nebo dokonce ještě déle.“

„To neznamená, že je to miň tragické,“ řekla Katie. „Cela rodina zavražděná — Ježíši, dokonce i děti. Člověk by čekal, že je někdo bude postrádat, zvláště v malé komunitě, jako je Blarney.“

„Jistě, to bude první otázka, na kterou se budeme ptát,“ přikývl inspektor O'Rourke. „Ale jestli tam ta těla leží tak dlouho,

tak to vyřešilo jeden problém. Tedy aspoň nám. Ten, kdo je zabil, ať už to byl kdokoli, už bude téměř jistě po smrti.“

„Máte asi pravdu, Francisi. Ale stejně musíme zjistit, kdo jsou a jak zemřeli. Jedno vám řeknu s jistotou — doktor Reidy z toho nebude mít radost. Víte, kolik stojí historická patologie, a podle všeho už přečerpal letošní rozpočet. Dostal zachvat už loni, když vykopali tu ženu v močálech v Mayfieldu. Stálo strašné peníze udělat *post mortem*, i když tam ležela už od doby železné.“

„Stejně bych řekl, že by jejich identifikace neměla být tak náročná,“ přemítal inspektor O'Rourke. „Tu řadu domků postavili speciálně pro dělníky z textilní továrny Martina Mahonyho, takže je pravděpodobné, že tam otec té rodiny pracoval, a matka možná také.“

„Ale ta továrna zkrachovala v sedmdesátých letech, ne? Bude někdo ještě mít záznamy o tom, kdo tam pracoval?“

„Pod nucenou správu se dostala v roce 1973 a zdá se, že když zavřeli, bylo posledního zaměstnanci řečeno, aby spálil všechny záznamy společnosti v kamnech. Nicméně on se rozhodl, že je zachová pro příští generace, spolu se vzorky vlny, a než zemřel, daroval je Blarneyské historické společnosti, která je pořád bude mít. Už jsme je kontaktovali a řekli nám, že budou s radostí spolupracovat. Ty záznamy jsou v dost špatném stavu, ale oni je projdou a podívají se, jestli najdou, co hledáme.“

„Máte ty fotky, které vám poslal Ó Doibhílin?“ zeptala se Katie.

„Ale ano, jistě,“ přikývl inspektor O'Rourke. Poklepal na tablet, zamračil se, klepl na něj znovu a podal ho Katie. Detektiv Ó Doibhílin pořídil aspoň tucet fotografií těl nacpaných mezi podlahovými nosníky, z různých úhlů, včetně detailu otcovy

vyschlé ruky a týlů všech čtyř obětí, na nichž byl jasně patrný vstupní otvor po střele.

Katie si fotografie prohlédla zblízka. „Já nevím,“ řekla po chvíli. „Není snadné s jistotou říct, kdy byli zabiti — tedy určitě ne podle toho, co mají na sobě, protože oblečení je dost obyčejné. Podle stylu šatové zástěry, kterou má dívka, bych to tipovala asi na polovinu dvacátých let dvacátého století. Možná o něco dříve, když se dívám na ty šněrovací botky nemluvněte.“

„Já osobně jsem si říkal, že by to mohlo být kolem roku 1910,“ poznamenal inspektor O'Rourke. „Ale jak říkáte, jsou oblečení hodně obyčejně, protože to byli pravděpodobně dělníci z továrny a nemohli si dovolit nejnovější módu, i kdyby o nějaké takové věděli. Pravděpodobně nosili jedno oblečení, dokud se jim nerozpadlo, takže to může být o dekádu dřív nebo později. Můj táta nosil tytéž zelené manšestrové kalhoty třicet let. Když umřel, moje máma přísahala, že je v noci stále slyší šustit po domě, jak tam samy pochodují.“

„Zítřka do Blarney zajedu,“ řekla Katie, „a podívám se na ta těla sama. Dobře jste udělali, že jste to udrželi v tajnosti. Nechci, aby se to dostalo ven, dokud o okolnostech nebudeme vědět něco víc. Víte, jací jsou lidé v Corku — jsou citlivější na minulost než na přítomnost.“

„To mi povídejte,“ usmál se inspektor O'Rourke. „Moje tchyně pořád mluví o požáru opery v roce 1955 a o tom, jak se svým tátou stála hodiny v dešti a sledovala, jak budova do základů vyhořela. Televizi v té době mělo jen málo lidí.“

„No, můj otec je stejný,“ přikývla Katie. „Pořád mluví o Coal Quay, jaké kdysi dávno bylo. Ale vraťme se ke Gerrymu Barrymu. Podíval se O'Donovan na záznam z kamer?“

„Ano, podíval. I já sám jsem na to mrkl. Je tam vidět Denny Quinn, jak přibíhá zpoza rohu z MacCurtain Street, a Barry

běží za ním. Pak se tam téměř okamžitě zpoza rohu ukáže ten land rover, který jede hodně pomalu, jako by Barryho sledoval. Quinn vstoupí na most, ale někde uprostřed zpomalí a Barry ho dohání. Land rover se za ním celou dobu pomalu plíží. Jsou v něm vidět dva lidé, ale oba mají tmavé brýle a od předního skla se odráží slunce, takže jejich tváře nejsou rozpoznatelné. Je z toho vidět jen to, že řidič má na sobě černé tričko corkského hurlingového klubu, to je všechno.“

„A poznávací značka?“

Inspektor O'Rourke zavrtěl hlavou. „Kradená. Odcizená někdy před půl rokem z Hondy Civic registrované na nějakého učitele hudby v Carrigaline.“

„A co ten náraz samotný?“

Inspektor O'Rourke znovu zavrtěl hlavou. „Zase máme smůlu. Ve chvíli, kdy narazili do Barryho, tamtudy projížděl velký nákladník nákladní dopravy Johna O'Donovana. Když nákladník odjíždí, je vidět jenom to, jak ten land rover couvá z chodníku a potom plnou rychlostí odjíždí do Clontarf Street. Pak je tam vidět nějaký starší muž, který Barrymu přišel na pomoc, ale to je všechno.“

„Podařilo se vám určit, jaký model land roveru to byl?“

„Je to Discovery TDV6 5E, pravděpodobně z roku 2004 nebo možná 2005. Barva neodpovídá, ale pravděpodobně ho přestříkali. Samozřejmě jsme to ověřovali u NVDF² a v registru kradených vozidel, ale zatím nic.“

„A ptali jste se na DVA³ v Coleraine? A na DVLA⁴ v Cardiffu?“

„Ano, samozřejmě, ale zatím nic. Kontaktoval jsem taky Knock Road, vzhledem k tomu, že je Quilty z Armaghu. Nebojte se, nezmínil jsem Quiltyho jménem ani jsem nijak nenaznačil, že ho podezíráme, že by v tom mohl být zapletený.“

„Jste dobrý,“ pokývala hlavou Katie. Vstala. „Myslím, že si zajdu do kantýny. Máte pro dnešek padla?“

„Asi ano, jinak mě moje paní zabije. Dneska měla přijet na večeri její sestra s manželem a žena není úplně nadšená, že jsem svou účast musel odvolat. Ale musím se vám přiznat, že jsem radši tady než tam. Tenhle švagr pracuje v městské radě a neustále mluví o nekonečné bitvě s nelegálními skládkami. Z toho by došla trpělivost i světci.“

Katie se usmála. Francis O'Rourke byl tvrdý a nekompromisní důstojník s třiatvaceti lety praxe, bylo ale jasné, že pravidla v rodině O'Rourkeových určuje jednoznačně Maeve.

Vzhledem k tomu, jak bylo pozdě, měla v kantýně službu jediná kuchařka a mohla Katie nabídnout jen pórkovou polévku s brambory a sýrovou rolku, ale Katie byla moc unavená, než aby odešla ze stanice do nějaké restaurace; ani neměla takový hlad. Seděla u stolu u okna, jedla svou rolku a nemohla z hlavy dostat pohled na detektiva Barryho, jak se pod kyslíkovou maskou usmívá, je celý rozdrčený, ale zdají se mu optimistické sny.

Katie se pustila do polévky, hodně opepřené, jak by si ji uvařila i sama, ale stačila ujist jen tři nebo čtyři lžice, když jí pípla zpráva na telefonu.

„Přijdeš dnes večer domů? Čekám tu na tebe venku. Miluju tě. Musíme si promluvit. J.“

Katie pomalu odložila lžici. Nemohla uvěřit tomu, co právě čte. Byla si jistá, že se jí John už nikdy neozve. Když zjistil, že její aférka s bývalým sousedem skončila těhotenstvím, zareagoval s takovým vztekem, že roztrhl vejpůl její portrét, na kterém právě pracoval, a vyběhl z domu. Došlo k tomu

před Vánoci a od té doby jí neodpověděl na žádnou zprávu ani e-mail. Ani nevěděla, jestli je ještě v zemi.

Měla pocit, jako by pod ní ujížděla podlaha jako při zemětřesení. Nevěděla, jestli mu má odpovědět, nebo ne. Dříve ho hluboce milovala, což byl jeden z důvodů, proč mu o svém těhotenství řekla až tak pozdě. Koneckonců ji předtím opustil a odjel pracovat do Ameriky a její krátká aférka se sousedem se odehrála až poté. Ten muž byl už po smrti a Katie potratila, ale ví o tom John?

Kuchařka obešla výdejní pult a přistoupila ke Katie.

„Je ta polévka v pořádku, madam?“ zeptala se s ustaraným výrazem.

„Ano, ano, je moc dobrá,“ řekla Katie. Pozvedla telefon a řekla: „Objevilo se něco kritického, to je všechno. Patří to k práci.“

Kuchařka byla mladá plnoštíhlá dívka, které nemohlo být víc než devatenáct. Růžová plastová sponka jí přidržovala zplihlou ofinu nad čelem a její hladký obličej a neprotrhané obočí byly zatím nedotčené zklamáním, smutkem nebo zradou — nebo láskou, která by se nečekaně změnila v hořké roztrpčení, pokud tedy už někdy byla zamilovaná. Jak by Katie mohla dívce, která vypadá takhle, vysvětlit, proč najednou není schopná dojíst polévku?

Znovu si přečetla Johnovu zprávu. Měla chuť ji prostě smažat, ale potom ji napadlo, že to by bylo malicherné. Chvilí se rozmýšlela a nakonec napsala: „Dnes nebudu doma. Zítra toho mám nad hlavu. Ale mohla bych se s tebou sejít v baru Hayfield Manor kolem šesté.“

Dlouho na svou zprávu hleděla, než ji odeslala. Vybrala pětihvězdičkový hotel Hayfield Manor, protože tamní bar byl tmavý a diskrétní a bylo méně pravděpodobné, že by tam mohla narazit na nějakého kolegu nebo na nějaké místní

corkske teenagery, kteří si nelegálně přivydělávají. Ale snažila se tím také Johnovi připomenout, od čeho odešel. Minulý rok tam strávili romantickou a drahou noc na oslavu jejich narozenin.

Zhluboka se nadechla a stiskla „odeslat“.

6

Další ráno dorazila Katie do Blarney a zjistila, že na Millstream Row už stojí dvě bílé dodávky technického oddělení, zaparkované jedna těsně za druhou za zeleným kontejnerem na stavební odpad, a ještě tři policejní hlídková auta a dva neoznačené Fordy Mondeo. Musela zastavit až na konci řady, vedle šedé kamenné zdi, která ohraničovala areál hotelu Blarney Woollen Mills. Když Mahonyho továrna v roce 1973 zavřela, chátrající budova zůstala opuštěná, ale o dva roky později bývalý zaměstnanec jménem Christy Kelleher sehnal dostatek investičního kapitálu a z místa udělal největší irský obchod v zemi a nakonec i hotel.

Drobně přšelo, ale tu a tam zpoza mraků vykouklo slunce, které dávalo naději na jasnější odpoledne. Katie si přesto oblékla svou černou nepromokavou bundu se špičatou kapucí. John jí vždycky říkal, že v ní vypadá jako Fuamnach, bohyně-čarodějnice. Připomínala mu, že Fuamnach proměnila druhou ženu svého manžela v kaluž vody, potom v červa a nakonec v krásného motýla, který mu uletěl z dosahu.

Detektiv Ó Doibhilin ji viděl přijíždět a už na ni čekal u vchodových dveří. Byl to vysoký, vážně vypadající pohledný mladík, ale měl protáhlý obličej, což mu u kolegů vysloužilo přezdívku Kůň. Popichovali ho, když chodil v práci po chodbě, tím, že zpívali „Venku mi stojí kůň“ od irského hip-hopového dua Rubberbandits.

Po cestě k domu Katie zevnitř zahlédla občasné záblesky fotoaparátů technického týmu, které připomínaly letní bouřku.

Dva technici přetahovali přes kontejner na odpad tmavě zelenou nepromokavou celtu a přivazovali ji provazy.

„Jak to jde?“ zeptala se Katie detektiva Ó Doibhilina.

„Pomalu,“ odvětil. „Bill Phinner říká, že ta těla jsou tak křehká, že jim bude trvat celé dny, než je odtamtud dostanou neporušená. Patolog by si je prý měl prohlédnout *in situ*, než je odvezou, pro případ, že by se poškodila nebo že by se poničily některé důkazy — kdyby se protrhla kůže nebo vykloubila nějaká kost.“

„Hned ráno jsem volala do kanceláře státního patologa a říkali, že sem pošlou zástupkyni vrchního patologa, doktorku Kelleyovou.“

„Každopádně pojdte, ukážu vám to,“ navrhl detektiv Ó Doibhilin a vchodovými dveřmi Katie zavedl do úzké chodby, kde stáli dva policisté, muž a žena, oba oblečení do reflexních bund, a technický odborník v tyvekovém obleku.

Katie věděla, co má čekat, ale když vešla do obývacího pokoje a spatřila těla ležící tváří dolů mezi podlahovými nosníky, s oblečením a vlasy zasypanými prachem, pocítila nával smutku, který se dostavoval vzácně, když se setkala s oběťmi nedávných vražd. Už dříve viděla zabitě celé rodiny: v čelních střetech aut na N2O nebo udušené oxidem uhelnatým v chatách v západním Corku. Ale dříve než věděla, kdo by tahle rodina mohla být, měla silné podezření, že se inspektor O'Rourke nepletl a jejich vražda byla politická. Nebyla to tragédie jen otce, matky a jejich dvou dětí, ale součást nekonečné, smutné irské historie.

Balancovala na podlahových nosnících a několika zbylých prknech a přešla na druhou stranu místnosti, kde Bill Phinner ukazoval jednomu ze svých novějších asistentů, jak vzít vzorek vláken z vybledlých šatů ženy. Nepodíval se na Katie, když

k němu přistoupila, ale řekl: „To by rozplakalo i sochu, vidíte? Nezáleží na tom, jak dávno k tomu došlo, někdo prostě jednoho dne přišel do tohoto domu a všechny je zastřelil. Nevíme, v jakém pořadí. Modlím se, aby první byli rodiče. Poslední, co by člověk chtěl vidět, by bylo, jak vám před očima vraždí děti.“

Ode dveří se ozval detektiv Ó Doibhilin: „Ten pán z Blarneyské historické společnosti pro nás prochází ty záznamy, ale říká, že v nich není žádný systém, takže je ještě pročítá a jméno té rodiny ještě neznáme. Ale jedna stará paní o dva domy níž si myslí, že se jmenovali Langtryovi, protože o nich mluvila její matka.“

„Langtryovi. Aha. A říkala její matka něco o tom, že najednou zmizeli?“

„Říkala, ano. Prý si kdysi hrávala s malou holčičkou Langtryových, ale jednoho dne ji hledala a ta holčička už tam nebyla. Na víc si nevzpomněla, ale prý slyšela, že se celá rodina vydala do Ameriky.“

„Tak zjevně neodjeli,“ poznamenal Bill Phinner a zachmuřeně si prohlížel těla, která jim ležela u nohou. „Řekla tahle stará paní, kdy asi tak mohli Langtryovi zmizet?“

„Ne, to mi nemohla říct s jistotou.“

„No, a kolik je jí let?“

„Tak pětasedmdesát až osmdesát, řekl bych.“

„To by znamenalo, že se narodila někdy ve čtyřicátých letech. Tahle holčička je tak sedmi, možná osmiletá, když vezmu v úvahu, že tehdy byly děti hůře živěné a nebyly zdaleka tak velké jako dnes. Řekněme, že když si matka té staré paní hrála s tou malou holčičkou, mohly být stejně staré, a řekněme, že jí bylo kolem devatenácti nebo dvaceti, když tuhle stařenku přivedla na svět. To znamená, že se bavíme o nějakých dvacátých letech, kdy k těmhle vraždám mohlo dojít. Nebo tak nějak.“

Katie poklekla a prohlížela si těla zblízka. „Myslím, že máte pravdu. Francis O'Rourke mi ukázal fotky ze věrejška a říkala jsem si, že jejich oblečení vypadá jako z dvacátých let. Ta data budeme moct zpřesnit, samozřejmě, jestli nám ta historická společnost najde rodinu v záznamech.“

Jemně pohladila šaty malé dívky. „Samozřejmě pokud to jsou Langtryovi. Co my víme, třeba tihle Langtryovi zavraždili jinou rodinu, schovali ji pod podlahu a pak utekli do Ameriky.“

„Máte velkou představitost, komisařko,“ řekl Bill Phinner. „Měla byste psát tajemné příběhy.“

„Dokud nemám všechna fakta, Bille, musím zvažovat všechny možnosti.“

„Poslyšte, ta prkna si vezmeme do laboratoře. Jsou na nich nějaké tmavé skvrny, které by mohly být od krve, a můžeme zjistit DNA.“

„Četla jsem vaši loňskou zprávu o testování historické DNA. Ale po více než devadesáti letech? Je to možné?“

„Mělo by být. Vzpomínáte si na ten případ v Togheru, kdy byl ten chlap, co vedl obchod s jízdními koly, obviněn, že ubodal svou manželku?“

„Samozřejmě. Našli jste skvrny od krve na nohách postele a dokázali jste, že je to její krev. Ale ty nebyly starší než patnáct let, ne?“

„Ne, ale jestli najdeme nějaké skvrny od krve na těchto prknech, možná bych si i vsadil na to, že získáme profil DNA, i když jsou daleko starší. DNA je velice stabilní molekula, jestli mi rozumíte. V každém z těch testů, které jsme dělali loni, byly skvrny od krve z vychladlých případů, které byly více než pětadvacet let staré, a v osmdesáti dvou procentech z nich jsme získali pozitivní výsledek. Tytéž testy provedeme s těmito prkny.“

„Tak to hodně štěstí. Musíme s jistotou vědět, kdo je tahle rodina, i když nikdy nezjistíme, kdo je zabil a proč.“

„Začneme použitím elektroforézy. To je stejná metoda, kterou užívali k určení skvrn od krve v Kosovu. Bylo to více než rok a půl poté, co k tomu přepadení došlo, a krev se vsákla do půdy, ale stejně se jim podařilo přiřadit jméno většině obětí. A identifikovali tělo toho mladého horolezce na Novém Zélandu, i když se ztratil před dvaadvaceti lety.“

„Můj otec říkával: ‚Kdyby tak skvrny od krve mohly mluvit.‘ Teď to vypadá, že to umějí.“

„A nejenom skvrny od krve. Také sperma a vaginální tekutina — ty jsou taky hodně upovídáné.“

Tak to mi povídejte, pomyslela si Katie a hlavou jí bleskla myšlenka na Johna a Davida Kanea, s nímž otěhotněla, i když jí přísahal, že podstoupil vasektomii. Myslíme si, že procházíme tímhle světem, aniž bychom po sobě nechali jakoukoli stopu, ale všichni za sebou trváme trvalé důkazy — každý den, kamkoli jdeme. Krev, kůži, pot a otisky prstů, vlasy a sliny. I naše dýchání vypovídá o tom, kde jsme byli.

„Tak dobře, Bille,“ řekla. „Nechám vás v tom pokračovat. Myslím, že si zajdu popovídat s tou stařenkou o dvoje dveře dál.“ Otočila se k detektivu Ó Doibhilinovi. „Mohl byste mě s ní seznámit? Někdy žena řekne jiné ženě věci, které by muži neřekla.“

„Tak to mi povídejte,“ poznamenal detektiv Ó Doibhilin spíše k sobě než ke Katie.

Došli o dva domy dál a zazvonili na zvonek. Dveře otevřel malý chlapec. Vlasy mu na temeni trčely a v ruce držel krajíc chleba s marmeládou.

„Jak se vede, hochu?“ zeptal se detektiv Ó Doibhilin. „Nevadilo by, kdybych si znovu popovídal s babičkou?“

„Babí!“ zavolal hoch s plnou pusou. „Babí, jsou tu zase poliši!“

Po chvíli se objevila drobná žena oblečená v brčálově zeleném propínacím svetru. Byla skoro tak malá jako hoch, její šedé kudrnaté vlasy se vepředu zbarvily do oranžova od nikotinu a obličej měla svráštělý ze silného kouření. Svírala v ruce velké skleněné korále, které jí visely na krku, jako by Katie a detektiv Ó Doibhilin byli upíři a její náhrdelník krucifix.

„Řekla jsem vám všechno, na co si vzpomínám,“ řekla a zakašlala. Potom zakašlala znovu.

„Já vím, paní,“ řekl detektiv Ó Doibhilin. „Jsem za to moc vděčný. Ale tohle je komisařka Maguirová a chtěla za vámi přijít osobně a poděkovat vám za vaši pomoc.“

„Ano?“ zeptala se žena s očekáváním, jako by si myslela, že jí Katie přišla dát nějakou odměnu.

„Mohla bych jít dovnitř a popovídat si s vámi?“ zeptala se jí Katie.

„Řekla jsem tomuhle mladíkovi všechno, co si pamatuju.“

„Já vím. Ale byla bych vám moc vděčná, kdybyste to se mnou mohla projít ještě jednou. Třeba jste zapoměla na nějaký malý detail.“

Žena pokrčila rameny. „Tak dobře.“ Sáhla do vytahané kapsy svetru a vytáhla pomuchlanou desetieurovou bankovku. „Zaběhni mi do SuperValu, Micky, prosím, a vezmi mi dvacítku carrolek. A ať ti to netrvá celý den. Drobný si nech.“

„Žádný drobný nebudou, babi. Zdražili je.“

Žena nesouhlasně mlaskla a dala chlapci ještě padesát centů. „Kolik ty retka dneska stoj, to by člověka rozbřečelo.“

Katie se napjatě usmála, ale neřekla nic. Cena cigaret byl důvod, proč detektiv Barry přišel o život.

Chlapec odběhl s chlebem s marmeládou stále v ruce a žena otevřela vstupní dveře víc a odšourala se do obývacího pokoje.

Katie se otočila k detektivu Ó Doibhílinovi. „To je v pořádku. Odsud to převezmu.“

„Jste si jistá?“ zeptal se, ale nesnažil se skrývat úlevu.

„Jen běžte,“ řekla Katie a následovala ženu dovnitř.

Tmavý obývací pokoj měl zdi polepené vybledlými tapetami s hnědými růžemi. Strop zdobený dekorativní stěrkou byl také hnědý, ale od cigaretového kouře. Jedovatě zelený koberec, téměř totožného odstínu jako ženin svetr, pokrývaly menší vystříhané kusy jiného koberce, aby se neprošlapal. Nad krbem visel obrázek papeže a na vitríně stál trojrozměrný obrázek Ježíše obklopený porcelánovými psy a zašlými stříbrnými čajníky.

Katie se posadila naproti ženě do velkého křesla s čalouněním z kluzké kůže. „Nevím, jak se jmenujete,“ začala.

Žena se prohrabovala plným popelníkem, až našla nedokouřenou polovinu cigarety. Zapálila ji, zhluboka potáhla a potom nosem ve dvou pruzích vydechla kouř. „Nora,“ řekla. „Nora O’Neillová.“

„Takže tu žijete celý život, Noro?“

Nora vdechla kouř, takže mohla jen zavrtět hlavou. Potom přidušeným hlasem řekla: „Přestěhovala jsem se sem zpátky, když můj manžel Bryan umřel. To vám povídám, byl to šok, jak rychle odešel. Rakovina, tím to bylo. Jednu chvíli jedl vepřový klobásy a další už klepal na nebeskou bránu. To bylo v roce 1989. Pak mi umřela máma, takže teď jsem tu sama.“

„A ten chlapec je kdo?“

„Jo, to je Micky. Starám se o něj, když je jeho máma v práci. Dělá jako číšnice v Muskerry Arms, což je jenom přes náměstí. Je to malej drzoun, ale udělal by pro mě všechno. Nejsem ve skutečnosti jeho babička, i když mi tak říká.“

„Vaše matka si hrála s tou malou holčičkou od Langtryových.“

„Přesně tak. Jmenovala se Aideen. Moje máma se často divila, proč Langtryovi takhle zmizeli, aniž se s někým rozloučili. Jeden den tu byli, další zmizeli. A teď víme proč, ať se Bůh smiluje nad jejich dušema. A nejde jenom o moji mámu, že si hrála s Aideen, samozřejmě. Moje babička byla nejlepší kamarádka Radhy, Aideeniny matky.“

Nora potáhla z cigarety, která dohořela až k filtru, a poté ji típla do popelníku. „Máte děti?“ zeptala se Katie. „Musí to být strašně těžký, vychovávat děti s vaší prací.“

„To ano, ale ne, nemám,“ řekla Katie. „Měla jsem chlapečka, Seamuse, ale zemřel, když mu byl jenom rok. Syndrom náhlého úmrtí novorozence.“

„Tak to mě moc mrzí. Budete to zkoušet znova? Jste pořád dost mladá, ne? Myslím, že děti do života přinášejí světlo. Vidíte svoje děti, víte jak to myslím — vidíte svoje děti a říkáte si, aspoň jsem něco udělala s těma rokama, který mi Bůh dal, teda kromě kouření cigaret, hraní binga a koukání na televizi.“

„Určitě bych chtěla další dítě,“ odpověděla Katie. „Jde jen o to, že zrovna teď nemám partnera.“

„Nosíte ale snubní prsten.“

Katie zvedla levou ruku. „Byla jsem vdaná. Už nejsem. Nosím ho asi jako suvenýr. Víte, jako připomínku toho, abych to znovu nedělala nebo byla aspoň hodně opatrná.“

Nora znovu prohrabávala popelník, ale potom toho nechala a řekla: „Když je řeč o suvenýrech, moje máma mi nechala jeden, kterej jí předtím předala babička. Prej jí ho dala Radha Langtryová, teda ne jako dárek, ale spíš aby jí na něj dala pozor. Když Langtryovi zmizeli, babička si ho nechala, protože nevěděla, co s ním má dělat. Radha ji přiměla slíbit, že nikomu neřekne, že ho má, nikdy, a babička dodržela slovo, dokud nezemřela.“

„Máte ho ještě?“ zeptala se Katie.

„Je nahoře, na dně šatní skříně. Už jsem si na něj nevzpomněla celý roky.“

„A co přesně to je?“

Nora vstala a smetla si ze sukně popel. „Ukážu vám to, když tu minutku počkáte.“

Nechala Katie v obývacím pokoji a za neustálého kašle stoupala nahoru po schodech. Katie slyšela, jak pod jejími kroky vrže podlaha ložnice a potom bouchly dveře od skříně. Modlila se, aby to Noře netrvalo moc dlouho. Místnost byla tak zakouřená, až měla pocit, že nemůže dýchat, a nechápala, jak mohla sama kouřit, když byla ještě náciletá.

Po chvíli ale ze schodů zase zaslechla Nořin kašel. Stará paní se zastavila na chodbě. „Co tomu Mickymu tak trvá? Je pomalej jak šnek.“ Pak vešla do obývacího pokoje a podala Katie malou kartonovou krabičku s víčkem, kterou držely zavřenou zpuchřelé gumičky. Krabička neměla víc než deset centimetrů napříč. Byla zažloutlá a rohy se zdály obroušené časem.

„Otevřete to,“ pobídla ji Nora. „Uvidíte sama. Pro mě to nic neznamena. Nechala jsem si to jenom proto, že moje babička Radze Langtryové slíbila, že jí to pohlídá.“

Katie stáhla gumičky a opatrně odklopila víčko. Uvnitř, zabalený v hedvábném papíře, ležel bronzový odznak se štítem. Nahoře na štítu byla zeměkoule, po níž lezly včely, a samotný štít zobrazoval loď s napjatými plachtami. Po levé straně stála heraldická antilopa a na pravé straně lev, strážce. Pod štítem stálo motto „*Concilio et labore*“ a ještě níže napsal „Manchester“.

Pod odznakem ležel malý kousek složeného papíru. Katie ho rozevřela a všimla si, že je na něm vybledlým inkoustem napsaný vzkaz.

„Miláčku, tohle mě ochránilo v každé bitvě. Kéž vždy ochrání i tebe. Navždy tvůj Gerald.“

„Co si o tom myslíte?“ zeptala se Nora. „Vypadá to, že Radha měla milence, co? Navíc britskýho vojáka.“

Katie opatrně vrátila vzkaz a odznak do krabičky. „Ano, to je jedna možnost. Ale budeme se na to muset podívat blíže. Tenhle vzkaz Radhu jménem nezmiňuje, takže mohl být její, ale také to mohlo být něco, co schovávala nějaké přítelkyni. Vadilo by vám, kdybych si to půjčila? Dám vám na to stvrzenku a budeme s tím zacházet opatrně.“

Nora mávla rukou. „Klidně si to nechte, jestli chcete. Stejně by se to jenom vrátilo do skříně, dokud neumřu, a pak co?“

„Přesto vám na to dám stvrzenku,“ řekla jí Katie. „Také budu potřebovat písemné prohlášení, že je to vaše a že jste to zdědila po matce.“

Vstupní dveře se otevřely a objevil se Micky s lízátkem, které mu čouhalo z pusy. Vytáhl z kapsy kalhot krabičku cigaret Carroll's a podal je Noře. Stará paní z ní sloupala celofán a zapálila si, ještě než Katie stihla Mickyho pochválit, jak rychle to stihl na náměstí a zpátky.

Katie vytáhla poznámkový blok a napsala Noře stvrzenku a krátký vzkaz, že odznak je majetkem staré paní a jak k němu přišla, který měla Nora podepsat.

Když se zvedla k odchodu a otevřela dveře, Nora se zeptala: „Nebudou z toho žádný potíže, vidíte? Mám najednou takovej pocit, že z toho budou trable.“

„Nebojte se,“ řekla Katie. „A děkuju vám za pomoc. Mohlo by se to ukázat jako velice cenné.“

Když přicházela k domu, kde byla objevena mrtvá rodina a kde stále blýskaly fotoaparáty techniků, měla silný pocit, že Nora má pravdu a že by možná bylo lepší, kdyby krabička

zůstala na dně skříně neotevřená, dokud nebudou všechny corkske nevráživosti zapomenuty — nebo navždy. Podle toho, co přijde dřív.

7

Cestou zpět na Anglesea Street jí zavolal detektiv O'Donovan. Na konci jedné polní cesty, kousek od silnice mezi Frenchfurze a Boycestownem, jihovýchodně od Carrigaline, byl nalezen land rover.

„Byl úplně vypálený, takže pro forenzní tam toho moc nebude, ale ti blázni na něm nechali tu poznávací značku, takže víme určitě, že to je to auto, které srazilo Gerryho Barryho. Kontrolovali jsme to ve VIN⁵ a vypadá to, že zmizelo před šesti týdny z jedné farmy v Tassaghu, na jih od Armagh. Majitel ho ohlásil jako kradené v Newtownhamiltonu a tamní policie mi skenuje zprávu o krádeži, aby nám ji mohli poslat jako PDF.“

„Panebože, tohle vypadá stále víc a víc na Bobbyho Quiltyho,“ poznamenala Katie.

Když přijela zpátky do kanceláře, zavolala Eithne O'Neillové, jedné z techniček Billa Phinnera. Eithne se specializovala na identifikaci těl v rozkladu a na těla obětí rozdrčených nebo rozsekaných tak, že nešlo určit jejich totožnost. Jedním ze způsobů, jak to dělala, bylo to, že dohledala původ a určila dataci šperků, které měla oběť na sobě.

Katie právě snímala víčko z kelímku s cappuccinem, když Eithne vešla dovnitř. Měla červené tváře a vypadala nervózně. Byla to velice hezká dívka, ale toto ráno byla bez make-upu a s rozčuchanými vlasy.

„Eithne, vypadáte trochu otřeseně,“ řekla Katie. „Jste v pořádku?“

Eithne vytáhla z kapsy zmuchlaný kapesník a otřela si nos. „Nejsem, jak to tak bývá. Mám jednu ze svých letních chřipek, které jsou vždycky horší než ty zimní. Jsem nemocná jako půlka špitálu, abych řekla pravdu.“

„Měla byste jet domů, dát si něco a jít si lehnout.“

„Nemůžu. Mám toho moc. Musím se probrat víc než desítkou vzorků DNA.“

„Nedělejte si starosti. Promluví s Billem a přesvědčím ho, aby vám dal na pár dní volno. Ale jestli se na to cítíte, byla bych ráda, kdybyste se podívala na tohle.“

Podala Eithne krabičku s odznakem. Eithne ji otevřela a podívala se na odznak zblízka.

„To je britský vojenský čepicový odznak,“ řekla. „Tedy, to je zjevné, protože je pod tím napsáno ‚Manchester‘.“

„Máte představu, jak by mohl být starý?“

„Takhle z hlavy ne. Je starý, samozřejmě, ale přesné datum vám neřeknu, dokud si to nedohledám. Mohlo by to být jednodušší, než myslíte, protože docela dost britských regimentů změnilo své odznaky, sloučilo se nebo bylo rozpuštěno, zvláště po první světové válce.“

„Takže by to mohla být dvacátá léta?“

„Zjistím vám to. Nemělo by to trvat dlouho. Mám záznam o prakticky každém vojenském odznaku, který kdy byl.“

„Možná byste to mohla nechat otestovat na stáří. Jsem si dost jistá, že to není dnešní čepicový odznak, ale chci mít jistotu, zvláště po té věci s Yeatsem.“

Katie odkazovala na případ, kterým se zabývali v březnu. Jeden corkský překupník starožitností prodal špinavě vypadající mořskou krajinku jako originálního Jacka Butlera Yeatse. Kupující zaplatil téměř padesát tisíc eur, ale později pojal podezření a stěžoval si na policii. Překupník dodal dopis,

o kterém tvrdil, že ho napsal sám Yeats, a v němž se zmiňoval o této krajině, ale Eithne použila videospektrální komparátor a dokázala, že podpis je dobrá, ale nikoli dokonalá kopie.

„Jistě, to můžu udělat,“ řekla Eithne. „Zkontroluju to spektrometrem.“

„Děkuju,“ usmála se Katie. „Ale určitě se uzdravte.“

Eithne odešla a Katie začala procházet všechny poznámky a složky, které jí ležely na stole. Po chvíli se ale opřela v židli a zírala do prázdna. Stále se jí v hlavě točily vzpomínky na úsměv Gerryho Barryho a nemohla se zbavit pocitu odpovědnosti za jeho smrt.

Celou dobu trvala na tom, že snažit se ochromit byznys Bobbyho Quiltyho s pašováním cigaret zatýkáním jeho prodejců je ztráta času a prostředků. Většina prodejců byla tak mladá, že stejně nemohli být stíháni, i kdyby byli chyceni při činu, a Quilty pašoval tolik cigaret, že pro něj ztráta několika stovek kartonů nebyla žádnou velkou nepříjemností. Před dvěma měsíci se zbavil pěti nákladních aut, když zjistil, že k nim finanční správa připevnila sledovací zařízení.

Prolistovala většinu dokumentů, založila si rohy na zprávách, které si chtěla přečíst pozorněji, a vyrazila chodbou za vrchním inspektorem MacCostagáinem. Zakleपालa a ozvalo se: „Ano, co je?“ Vrchní inspektor zněl netrpělivě, jako by měl hodně práce, ale když vešla do jeho kanceláře, zjistila, že stojí u okna a dívá se ven do deště.

„Ach, Katie, to jste vy,“ řekl.

„Právě mi volal Patrick O'Donovan. Našli ten land rover, který srazil Gerryho Barryho, poblíž Boycestownu. Byl úplně vypálený, ale poznávací značka se shoduje. Byl ukraden z farmy u Armaghu asi před šesti týdny.“

„No, tak to je začátek,“ přikývl vrchní inspektor MacCosta-gáin a otočil se od okna. „Vydáte tiskové prohlášení?“

„Ne, zatím ne,“ odvětila Katie. „Chci to udržet v tajnosti, aspoň dokud nám PSNI⁶ nepošle záznam o krádeži a nebudeme mít jasnější představu o tom, kdo ho mohl odcizit.“

„Bude to Bobby Quilty nebo některý z jeho grázlů, o to se s vámi vsadím.“

„Samozřejmě. Ale nemůžeme prokázat, že je tam propojení, zatím ne. A když vydám to tiskové prohlášení, Quilty bude vědět, že cílíme na něj. V tuhle chvíli ho chci nechat v nevědomosti o tom, co děláme, jak to jen půjde. Chci, aby věřil, že mu to prošlo.“

„Ten Quilty! Přisahám Bohu, někdy bych chtěl poslat púltuctu uniforem, aby ho zatáhly do nějaké postranní uličky a vykopaly z něj duši. Nezapomeňte — nic jsem neřekl.“

„A jaký je tedy plán akce teď?“ zeptala se Katie. „Nechci vidět nikoho dalšího ze svého týmu mrtvého, a to za žádné množství pašovaných cigaret.“

„Právě jsem mluvil s náměstkem policejního prezidenta O'Reillym. Chce zítra ráno svolat schůzi o tom, jak se vypořádáme s celým tímhle obchodováním s pašovanými cigaretami.“

„Tak doufám, že má nějaký geniální nápad,“ řekla Katie. „Jak na to jdeme teď, nemá vůbec žádný efekt. Vlastně to celou situaci zhoršuje. Bobby Quilty se z nás určitě smíchy popadá za břicho.“

„Není to jednoduché, Katie. Kouřit cigarety není nelegální, ne jako brát drogy.“

„Jistěže ne, ale ani vláda nám nepomáhá. Pokaždé když zvednou ceny tabáku, víc a víc kuřáků začne nakupovat pašované cigarety a Quilty bohatne. Viděl jste ta čísla, která přišla dneska ráno od zpracovatelů tabáku?“

Vrchní inspektor MacCostagáin kývl na složky na svém stole a zvláště smutným hlasem řekl: „Ne, neviděl. Zatím jsem na to neměl čas.“

„Já si je přečetla před chvílí,“ pokračovala Katie. „A mají pocit, že od posledních průzkumů se podíl pašovaných cigaret v Irsku zvýšil na třicet dva procent. Nevím přesně, jak k tomu došli, ale znamená to, že téměř každá třetí cigareta je NIDP.“ Zkratkou NIDP měla na mysli termín Non-Irish Duty Paid, tedy situaci, kdy v Irsku nebyla zaplacená daň.

„Úplně s vámi souhlasím,“ přikývl vrchní inspektor MacCostagáin. „Ale vláda musí brát v úvahu skupiny pro potlačení rakoviny, ne? A i když to nemůžou přiznat otevřeně, ty peníze potřebují. Bude to zatraceně těžké, jít po Quilty samotném. Jak dobře víte, Katie, má v kapse dost politiků, na severu i na jihu, a také spoustu místních sympatizantů.“

Katie si byla dobře vědoma toho, jak těžké bude rozbít Quiltyho impérium. Věděla, že Quilty ohromné zisky, které vydělává na pašování cigaret, používá k financování nové republikánské odnože, která si říká Autentická IRA. Podobně jako Skutečná IRA⁷, Nová IRA a Onh⁸ byli ostře proti Velkopáteční dohodě a věřili, že Prozatímní IRA⁹ není dostatečně agresivní ve svém pokračujícím boji za irskou nezávislost. Média Quiltyho popisovala jako náčelníka štábu Autentické IRA, ale on to vždy popíral a říkal, že jen věří v „Irsko jako jedinou zemi, jak ji Bůh stvořil a jak vždy měla být, a kdo sakra jsme my, abychom se protivili Bohu“.

To bylo politické ospravedlnění pašování cigaret, ačkoli ani on sám si nevedl špatně. Katie nedávno dostala zprávu od PSNI, která odhadovala, že se Quilty jen v posledních osmnácti měsících obohatil o téměř třicet milionů eur. Měl tolik hotovosti, že ji nechával zakopávat v sudech.

„Já tedy věřím, že náměstek Jimmy O'Reilly má v hlavě nějakou strategii,“ řekl vrchní inspektor MacCostagáin. „Ale osobně si myslím, že je to jako močit proti větru, když mi prominete.“

„Také jsem vás chtěla informovat o novinkách vyšetřování těch ostatků z Blarney,“ řekla Katie.

„Dobře, ta rodina pod podlahou. Rozumím tomu tak, že už tam nějakou dobu jsou.“

„Můj nejlepší odhad jsou zatím tak dvacátá léta. Ale doktor Reidy posílá Mary Kelleyovou, aby je prohlédla, a ona je ta nejlepší, když přijde na historickou patologii. Vzpomínáte na tělo toho chlapce, které našli nacpané v komíně v Macroomu? To byl jeden z jejích případů.“

„To je pravda. Byl tak zachovalý, vidíte, že si mysleli, že tam je jen pár měsíců, ale jak dlouho to bylo? Osmdesát let, jestli si správně vzpomínám.“

Katie se vrchnímu inspektorovi MacCostagáinovi chystala říct o manchesterském čepicovém odznaku, ale nadřizený se najednou otočil zpátky k oknu a oční víčka si stiskl palcem a ukazováčkem ruky, jako by ho najednou rozbolela hlava. Zaváhala, ale potom se ozvala: „Stalo se něco, pane? Jestli se tedy můžu zeptat.“

Vrchní inspektor MacCostagáin zavrtěl hlavou, ale neodpověděl.

„Mám přijít později?“ zeptala se Katie. Bylo jí jasné, že ho něco rozrušilo.

Prudce vydechl, zhluboka nasál vzduch a vytáhl z kapsy kapesník. Osušil si jím oči a poté se obrátil se smutným úsměvem na zkroutených rtech zase ke Katie.

„Omlouvám se. Máme dnes výročí, to je vše. Říkají, že trvá čtyři roky se přes to přenést, ale teď je to pět let a bolí to pořád.“

Omlouvám se. Neměl bych vás zatěžovat svými smutky, vidíte? Ani kohokoli jiného, když jsme u toho. Není to moc profesionální.“

„Vaše žena,“ řekla Katie tiše a vrchní inspektor MacCostagáin přikývl.

„Vím, jak se cítíte, pane. Já jsem také ztratila blízké. A obávám se, že máte pravdu. Nedostanete se přes to za čtyři roky ani za čtyřicet, řekla bych. Asi nikdy. Ta bolest neodejde nikdy.“

Vrchní inspektor MacCostagáin chvíli tiše stál, poté znovu popotáhl, promnul si ruce a řekl: „Poslyšte, povězte mi víc o těch tělech z Blarney. Francis tvrdí, že o nich nechcete médiím říkat pro případ, že byli zabiti z nějakého sektářského důvodu.“

„Musíme to vzít v úvahu,“ povzdechla si Katie a řekla mu o čepicovém odznaku a dopise. „Nechci, aby tisk začal divoce spekulovat, to je všechno — ne dokud nevíme s jistotou, o jakou rodinu šlo, a než získáme aspoň nějakou představu o tom, proč byli takhle popraveni. Mohli být klidně zabiti z nějakých osobních důvodů nebo kvůli nějaké hádce ohledně obchodu, to ještě nevíme. Jistě, byli zabiti před nějakými sty lety, ale pokud byli zavražděni z politických důvodů, víte sám, že by to bylo jako štouchat do sršního hnízda.“

„Tak to máte pravdu,“ pokýval vrchní inspektor MacCostagáin hlavou. „Sto let zpátky, to je pro některé rebely jako včera odpoledne.“

Odmíchl se a potom dodal: „A co pohřeb detektiva Barryho? Už jste mluvila s jeho rodinou?“

„Chtějí soukromý pohřeb,“ řekla Katie. „Řekla jsem jim, že bychom mohli zařídit státní pohřeb, oni ale dávají přednost tomu, udělat to tiché. Chtějí, aby se zúčastnili jeho kolegové, ale nechtějí z toho show.“

„Tak dobře,“ přikývl vrchní inspektor MacCostagáin. Posadil se za stůl a vypadal ještě pochmurněji než obvykle. „Tomu rozumím. To, jak se cítíte, když někoho ztratíte, to je hrozně divné, téměř jako když se vám narodí první dítě. Myslíte si, že se o tom budete chtít všude rozkřikovat, ale neuděláte to, tedy aspoň zpočátku ne. Chcete si to nechat pro sebe.“

„Já vím,“ řekla Katie tiše. Chvíli počkala, ale nic dalšího už neřekl ani se na ni nepodíval, a tak odešla z jeho kanceláře a tiše za sebou zavřela dveře.

—

Vrátila se do své kanceláře, kde na ni čekal inspektor O'Rourke. Právě však s někým telefonoval.

„Ano, Maeve. Rozumím. Ano. Ne, nezapomenu na to. Udělám to tak. Už musím jít. Ano.“

Ukončil hovor a omluvil se. „Promiňte. Jen jsem přebíral rozkazy od ministerstva spodniček.“

Katie pozvedla ruku, že se nemusí omlouvat, ale O'Rourke hned pokračoval. „Hádejte, koho jsme právě čapli, doslova před pěti minutami — samotného Dennyho Quinna. Dva policisté ho viděli přecházet Dalyho most cestou z Blackpoolu. Je dole ve výslechové místnosti se strážmistrem Begleyem a detektivem Dooleym.“

„Byl zatčen?“

„Ano, byl obviněn z napadení a poučen o svých právech. Zatím nic neřekl, tedy kromě klení a nadávání.“

Katie a inspektor O'Rourke sešli do výslechové místnosti. Denny Quinn se hrbil na běžové plastové židli a očima těkal po místnosti, ale na strážmistra Begleyho a detektiva Dooleyho, kteří seděli naproti němu za stolem, se ani nepodíval. Vlasy

v kohoutím účesu se mu nakláněly na jednu stranu a na levé tváři se mu probarvovala červená modřina.

Detektiv Dooley vstal, aby se Katie mohla posadit, a přinesl ještě jednu židli pro inspektora O'Rourkea. Denny rychle přešel pohledem po Katie a potom se dál díval na strop, na protější zeď a na svoje boty.

„Denny,“ řekla Katie.

Denny neodpověděl, ale zabubnoval prsty na stůl.

„Denny, mluvím s vámi,“ řekla mu Katie. „Rozumíte tomu, proč jste tady, že?“

Denny se zamračil a řekl: „Určitě je tady v místnosti nějaká myš. Každopádně teda slyším něco pištět.“

Tak ty umíš mluvit, pomyslela si Katie. Dennyho hlas měl stále nekontrolované výkyvy pozdní adolescence; v jednu vteřinu byl hluboký a vrčivý a v té další šel téměř do falzetu.

„Denny, jste ve velkém maléru,“ řekla Katie. „Chytili vás na bleším trhu, jak prodáváte nelegální cigarety — cigarety, které byly propašovány do země bez zaplacení patřičné daně. Když vás chtěli zadržet, bránil jste se zatčení, napadl jste detektivku a také vás můžeme obvinít ze spoluviny na vraždě druhého detektiva.“

Denny na Katie najednou zamrkal a řekl: „Aha, promiňte. Mluvila jste na mě?“

„V téhle místnosti nikdo jiný zatčený není.“

„Takže jste mluvila se mnou.“

„Ano.“

„Myslíte si, že mě to zajímá?“ zeptal se Denny. „Prodej cigár žádnéj zákon nezakazuje.“

„Ale je tu zákon, který zakazuje napadení detektiva a jeho zranění.“